2011
ГРУДЕНЬ
№12 (228)

УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

ІНТРОНІЗАЦІЯ МИТРОПОЛИТА ЛЬВІВСЬКОГО УГКЦ

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА 2012 РІК

СЕНС ЛЮДСЬКОГО ЖИТТЯ...

ЦЕРКВА СВ. МИКОЛАЯ

м. Золочів, Львівська обл.

ЗМІСТ

СЛОВО РЕДАКТОРА ... 3

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА СІЧЕНЬ ... 6

Покровитель на січень:
ПРЕПОДОБНА МЕЛАНІЯ ... 7

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА 2012 РІК ... 8

У ЛЬВОВІ ІНТРОНІЗОВАНО МИТРОПОЛИТА ЛЬВІВСЬКОГО УГКЦ ... 10

РОСІЙСЬКА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА НЕ ЗАДОВОЛЕНА СТВОРЕННЯМ НОВИХ МИТРОПОЛІЙ В УГКЦ ... 11

ПАПА ВЕНЕДИКТ XVI: Ісус вимагатиме від нас звіту про плоди своєї любові ... 12

ПРОВІДНИЙ НАУКОВЕЦЬ ПІДТРИМАВ ПАПУ В ПИТАННІ ПРЕЗЕРВАТИВІВ ... 12

БЛАЖЕННІШИЙ СВЯТОСЛАВ ВЗЯВ УЧАСТЬ В УРОЧИСТОСТЯХ З НАГОДИ ДЕСЯТИРІЧНОГО ЮВІЛЕЮ ПОВЕРНЕННЯ У КИЇВ ОТЦІВ-ВАСИЛІЯН ... 13

«ОСНОВОЮ МУЧЕНИЦТВА Є ЛЮБОВ, ЯКА СВОЇМ КОРІННЯМ СЯГАЄ БОГА» ... 14

УКРАЇНСЬКІ ГРЕКО-КАТОЛИКИ В РИМІ ВІДЗНАЧИЛИ 90-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ОТЦЯ ІВАНА МУЗИЧКИ ... 15

бр. Терентій ТЕРТУЛА, ЧСВВ
УРОЧИСТОСТІ З НАГОДИ ПРАЗНИКА СВЯТОГО СВЯЩЕННОМУЧЕНИКА ЙОСАФАТА ... 16

о. Анастасій КАБАЛЬ, ЧСВВ
МОНАШЕ ПОКЛИКАННЯ – ДАР БОЖИЙ ... 17

о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ
СЛУЖИМО ТАМ, ДЕ НАС КЛИЧУТЬ... ... 18

ПІДПІЛЬНИЙ ДУШПАСТИР УГКЦ ОТЕЦЬ ЮСТИН ЙОСИФ РОМАН, ЧСВВ ... 21

ШАНУ ТРЕБА ЗАРОБИТИ ... 25

УЛЮБЛЕННИЙ КАМІНЕЦЬ ... 26

КОНКУРС «СТОРІНКАМИ СВЯТОГО ПИСЬМА» ... 28

ЗАГАДКА ... 30

ТЕПЕР ПАПА ІВАН ПАВЛО II «ОСЕЛИВСЯ» У ЛЬВІВСЬКІЙ ОПЕРІ ... 31

Володимир, м. Іршава Закарпатської обл.
СЕНС ЛЮДСЬКОГО ЖИТТЯ... ... 32

Наталія РОМАН
ХЛІБ ... 35

Валентина ВЗДУЛЬСЬКА
КНИГА, ЯКУ НАПИСАВ БОГ ... 36

ЧОМУ ПОТРІБНО СПОВІДАТИСЯ ПЕРЕД РІЗДВОМ? ... 37

Борис ВОЗНИЦЬКИЙ
ДУХОВНИЙ СВІТ ЗБАГАТИВСЯ ... 39

Уляна ТИМЧУК
"НЕ ЗГАСАЙТЕ, ЯСНІ ЗОРІ..." ... 40

о.Йосиф БУДАЙ, ЧСВВ
СПОВІДЬ ... 42

Ярина ЯРКО
НЕЗВИЧНЕ ПРОХАННЯ ДО СВЯТОГО МИКОЛАЯ ... 44

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
МАТИ І ДОЧКА ... 46

Леся ШТИКАЛО
КРОСВОРД ... 50

ЗБЕРЕГТИ СЛОВО ЖИТТЯ

о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
головний редактор

Слава Ісусу Христу!

Закінчується непростий рік надій і розчарувань. Але також він став роком втрачених можливостей. І не говоримо тільки про похолодання відносин між Українською державою та Євросоюзом. Багато можливостей втрачаємо ми самі в Україні, в наших сім'ях та у стосунках між людьми. Пригадується, як на початку року говорилося про те, що необхідно відновляти економіку – якомога швидше відновити її кредитування. Вже тоді це серйозно насторожувало, адже саме через непомірне кредитування настала криза кількарічної давності. Це не економічна, а моральна криза, бо людина і суспільство не можуть жити на ще не зароблені гроші. На жаль, стиль сьогоднішнього життя і економіки полягає якраз в тому, щоб жити краще, працюючи менше, не заробляючи на себе. Ми не говоримо про звичайних робітників, які часто залежать від примх своїх прямих роботодавців, говоримо про загальну тенденцію. Банки знову, не дивлячись на кризу, що насувається, пропонують депозити під неймовірні відсотки та кредитування без гарантій відповідальності. Тим самим спонукаючи людей до марної надії, бо високий відсоток означає високий рівень інфляції. Через рік за більшу суму можна буде купити менше, аніж сьогодні. Очевидно, постраждають ті, які сьогодні найменше захищені. Саме тому ми говоримо про кризу моралі.

Поняття відродження не може стосуватися повернення до попереднього стану. По-перше тому, що це шкідливо. Адже саме попередній стан призвів до теперішньої кризи. Тому, коли говориться, наприклад, про відродження Церкви, ми не можемо брати за приклад діяльність і стан Церкви у міжвоєнний період. Бо, зустрівшись із труднощами в сучасному світі, християни в багатьох сегментах не витримали, піддались спокусі, впали у гріх і, зрештою, від Церкви відпали. І не тільки під тиском страшного сталінського режиму, а й у, здавалось би, благополучній західній демократії! Саме тому, якщо бажаємо щось відроджувати, ми повинні дивитися більше вперед. А назад тільки

тому, щоб не повторити старих помилок і знову не потрапити у стан, подібний до теперішнього.

По-друге, відновити колишній стан неможливо тому, що немає методів повернути назад час. Саме час, який проминув, поставив перед нами зовсім нові виклики, питання, проблеми і сумніви, відповідь на які ми не можемо знайти у застарілих прикладах-парадигмах. Ніколи Церква не зустрічалася із такою інтенсивною урбанізацією, обміном інформації, плюралістичністю поглядів, рівнем освіти широких верств населення. Методи праці, які використовувалися ще двадцять років тому, вже не будуть ефективні сьогодні. Очевидно, ми можемо і повинні брати приклади з минулого, але будувати покликані теперішнє, яке відповідатиме на поставлені виклики, запитання, сумніви і проблеми.

Нарешті, по-третє, якби Господь не передбачив у своєму милосердному Промислі такий розвиток подій, то очевидно, людина не змогла б самостійно нічого осягнути. Саме тому ми покликані із вдячністю приймати все, що Бог нам посилає, завжди пам'ятаючи, що його воля – щоб ми в будь-якому часі й обставинах залишалися святими і непорочними Божими дітьми.

Такі напрямні стосуються не тільки відродження Церкви, але й відродження нашого суспільства. Ані Україна, ані український патріотизм не можуть бути зразка сімнадцятого століття чи вісімдесятилітньої давності. Ми повинні будувати нову хату, не «стаючи знову і знову на ті самі граблі», не повторюючи тих самих помилок, що й у минулому. Вони стосуються також і нашого особистого життя. Відродження родинних цінностей, скріплення стосунків у сім'ї, повага до старших і шанування молодих має стати на якісно новий рівень й аргумент, що, мовляв, «ми в молодості такими не були» сьогодні цілковито втратив свою актуальність.

Основою для відродження нашого життя може бути тільки Господнє Слово, звернене до нас через писання і навчання Церкви, а найвиразніше об'явлене в Христі Ісусі. Тільки це Слово може подолати самообман у наших душах, а разом з тим обман у суспільному та церковному житті. І тільки воно додає сміливості, щоб ви були «бездоганні й щирі, непорочні діти Божі серед лукавого й розбещеного роду, серед якого сяєте, немов світила у світі, зберігаючи слово життя». (Флп.2.15-16). ■

МІСІОНАР
УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

Головний редактор:
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Відповідальний секретар:
Ігор САВ'ЯК

Редакційна колегія:
о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ
о. Йосафат ХАЙМИК, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
о. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

Літературне редагування:
бр. Віктор КВАСНІЙ, ЧСВВ

Дизайн та комп'ютерна верстка:
Олег ПЕЛЕНИЧКА

Фото на обкладинці:
Роман ДАЦЬО

Заснований у 1897 році
Засновники – Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.
Часопис виходить раз у місяць

Передплатний індекс – 23959

Адреса редакції:
м. Львів, 79019, вул. Б. Хмельницького, 36
Святоонуфріївський монастир Отців Василіян
тел/факс: 272-46-94
e-mail: misionar@ukr.net, misionarchik@i.ua
URL: www.osbm.in.ua

Підписано до друку 30.11.2011 Формат 70x100 1/16. Друк офсетний.
Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. Фарбо-відб. 5,7.
Обл.-вид. арк. 5,0. Зам. Тираж 5500 прим.

ЦІНА ДОГОВІРНА

Віддруковано з готових діапозитивів
у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян
«Місіонер». 80300, Львівська обл., м. Жовква,
вул. Василіянська, 8

Передруки і переклади дозволені за поданням джерела. Редакція зберігає за собою право виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

©Журнал «Місіонар», 2011

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

**О, Божественне Серце Ісуса!
У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня як винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.**

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішний день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, заступники України, моліть Бога за нас!

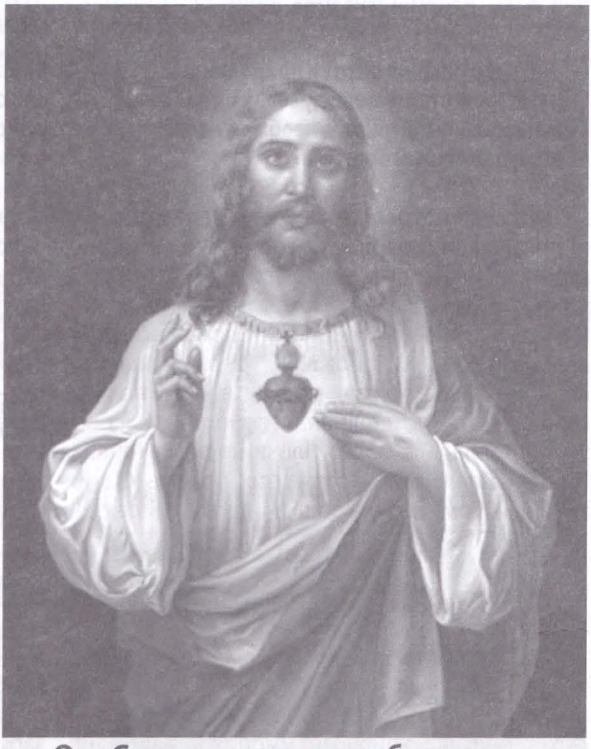

Ось Серце, що так полюбило нас...

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ГРУДЕНЬ

(З благословення Святішого Отця)

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб усі народи землі через взаємне пізнання й пошану зростали у згоді й мирі.

МІСІЙНИЙ: Щоб діти і молодь були вісниками Євангелія та щоб їхню гідність завжди шанували і захищали від усякого насильства та експлуатації.

МІСЦЕВИЙ: Щоб була видимою допомога місцевих органів влади у задоволенні потреб найменш захищених верств населення.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА СІЧЕНЬ

(З благословення Святішого Отця)

о. Христофор ГАНИНЕЦЬ,ЧСВВ

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб жертви природних катастроф отримували духовну і матеріальну підтримку, необхідну для відбудови їхнього життя.

Люди, які потрапляють у біду через стихійні лиха, мали б отримати спочатку необхідну матеріальну допомогу від держави, від доброчинних організацій, щоб знову стати на ноги. Це був би один бік вирішення проблеми. А з іншого боку, потрібно, щоб усі люди, навіть коли ще немає природного лиха, катаклізмів, глобального потепління, економічної кризи, не покладали надію тільки на власні сили. Гроші, соціальний статус, успіх можуть стати зайвими. Тому що ні гроші, ні досвід, ні демократичне голосування не спроможні зупинити снігопади, шторми, землетруси тощо. Тільки усвідомлення, що пора слухати Слово Боже і жити ним, визнавши свої помилки, буде кроком до обнови життя. Як у Діяннях Апостолів моряки слухали власника судна – багатого чоловіка – покладалися на нього, тому що багатий завжди правий, замість того щоб взяти до уваги застереження апостола Павла, через якого говорив Господь, так і в наші часи людство покладаючись на власний добробут в певний період втрачає те, що, здається, має, розводячи руками: як так? Апостол дав зрозуміти всім, що хай навіть човен і потоне, але ми не маємо загинути. Надія дає силу щоб вижити, гроші, добробут тільки підживлюють. ■

МІСІЙНИЙ: Щоб діяльність християн на користь миру в світі була нагодою свідчити про ім'я Христове всім людям доброї волі.

Кілька років тому британський тижневик склав рейтинг найбільш мирних і найбільш войовничих країн. Найбільш мирною була визнана холодна Ісландія на другому і третьому місці – Данія і Норвегія. Найнебезпечнішою країною визнано Ірак. Загадково, що у переліку чинників, які формують те чи інше суспільство, не брали до уваги рівень релігійності чи відсоток приналежності до тієї чи іншої релігії. Вираховували мир внутрішній і зовнішній тільки на основі того, скільки є зброї у населення, який доступ до неї, скільки загиблих людей у конфліктах, яка армія, скільки є поліцейських дільниць, яка ймовірність терактів і т. ін. Чомусь забувають або не вважають за важливе вказати на те, що саме діяльність християн у світі спонукає лідерів держав до зміни політики, до братніх взаємин з усіма народами і, таким чином, надає справжній миролюбний рейтинг кожній державі. Де проповідується Христос і є відкритими людські серця для прийняття Істини, там одночасно закладається і мир. ■

МІСЦЕВИЙ: Щоб християни в Україні свідчили про надію на Боже Провидіння на противагу зневірі в суспільстві.

«Якщо даруєш комусь надію, то залишаєшся ще й винуватим» – каже народна мудрість. Ті, що подарували українським громадянам надію в певний час, а тепер зійшли зі сцени, напевно, питали себе ще тоді, перед стартом: «Як не я, тоді хто? Не тепер, то коли?» (Іван Світличний). По-людськи ніби все правильно: мають бути рішучість, мужність і патріотичність. Але, як показує досвід, цього замало. Невідомо, чи відчувають вони себе винуватими зараз…Відомо тільки, що вони мають бажання спробувати ще раз подарувати надію. На фоні теперішньої зневіри легко можна купитися на чергову надію. Це з одного боку,

але з іншого – ще важче перебувати у безнадії, яка є тепер. Тому потрібно найперше плекати надію на Боже Провидіння і просити мудрості, щоб гідно перейти «пустелю» і відчути справжню землю під ногами. Господь, даючи надію, ніколи не покидає своїх дітей, як це роблять непоодинокі лідери. Творець завжди дотримує свого слова і подає руку допомоги через своїх слуг: Папу, єпископів, священиків, ченців і черниць. Потрібно тільки бути відкритим на дію Святого Духа і корисні поради богопосвячених осіб. ■

■ ПОКРОВИТЕЛЬ НА СІЧЕНЬ

ПРЕПОДОБНА МЕЛАНІЯ

Преподобна Меланія, яка першою зі знатних римлянок "з юних років линула до Христа та жадала тілесної непорочності, уражена Божественною любов'ю", народилася в християнській родині. Батьки її, люди знамениті й багаті, бачили в дочці спадкоємицю й продовжувачку роду. В чотирнадцять років Меланія проти своєї волі була видана заміж за знатного юнака Апініана. З самого початку спільного життя свята благала чоловіка жити з нею в непорочності або відпустити незаплямованою тілом і душею.

Апініан відповідав: "Коли, за велінням Господа, ми набудемо двох дітей для спадкоємства нашого майна, тоді разом відречемося від світу". Незабаром свята Меланія народила дівчинку, яку молоді батьки присвятили Богові. Продовжуючи жити в шлюбі, Меланія таємно носила волосяницю й проводила ночі в молитвах. Другі пологи Меланії були передчасними і болісними. Народився хлопчик, його охрестили, і він відразу відійшов до Господа. Бачачи страждання своєї дружини, блаженний Апініан просив Бога зберегти життя Меланії і дав обітницю провести залишок спільного життя в непорочності.

Одужавши, свята зняла назавжди свою шовкову одежу. Незабаром померла їхня дочка. Тим часом батьки святих противилися їхньому бажанню присвятити себе Богові. Лише тоді, коли на батька Меланії надійшла смертельна хвороба, він попросив у них пробачення і дав настанову йти вибраним ними шляхом, прохаючи молитися й за нього. Святі відразу полишили місто Рим, і для них почалося нове життя, цілком присвячене служінню Богові. Апініанові було на той час 24 роки, а Меланії – 20. Вони взялися відвідувати хворих, приймати подорожніх, щедро допомагати убогим. Обходили в'язниці, місця заслань і копальні та звільняли нещасних, яких тримували там за борги. Продавши маєтки в Італії та Іспанії, вони щедрою рукою допомагали старцям і монастирям, купуючи для них землі в Месопотамії, Сирії, Єгипті, Фінікії та Палестині.

Поселившись у місті Тагасті в Африці, подружжя заснувало чоловічий та жіночий монастирі. У 417 році вони виїхали до Святої Землі, де у молитві й пості провели решту свого життя. Св. Меланія закінчила своє праведне життя 439 року. ■

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА 2012 РІК

(з благословення Святішого Отця)

СІЧЕНЬ

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб жертви природних катастроф отримували духовну і матеріальну підтримку, необхідну для відбудови їхнього життя.

МІСІЙНИЙ: Щоб діяльність християн на користь миру в світі була нагодою свідчити про ім'я Христове всім людям доброї волі.

МІСЦЕВИЙ: Щоб християни в Україні свідчили про надію на Боже Провидіння на противагу зневірі в суспільстві.

ПОКРОВИТЕЛЬ: преподобна Меланія.

ЛЮТИЙ

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб усі люди мали повний доступ до води та інших ресурсів, необхідних для щоденного життя.

МІСІЙНИЙ: Щоб Господь підтримував старання працівників служби охорони здоров'я найбільш убогих регіонів, що опікуються хворими і похилими віком.

МІСЦЕВИЙ: Щоб ченці та черниці сміливо свідчили Істину Христового Євангелія в нашому народі.

ПОКРОВИТЕЛЬ: священномученик Власій.

БЕРЕЗЕНЬ

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб у цілому світі був належно оцінений внесок жінок у розвиток суспільства.

МІСІЙНИЙ: Щоб Святий Дух подавав витривалість тим, яких – особливо в Азії – утискають, переслідують і вбивають за ім'я Христове.

МІСЦЕВИЙ: Щоб у нашому суспільстві розвивалися доброчинність і милосердя.

ПОКРОВИТЕЛЬ: преподобномучениця Євдокія.

КВІТЕНЬ

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб багато молодих людей змогли відповісти на поклик Христа та наслідувати Його у священстві та чернечому житті.

МІСІЙНИЙ: Щоб воскреслий Христос був знаком непохитної надії для мешканців африканського континенту.

МІСЦЕВИЙ: Щоб християни різних конфесій працювали над зміцненням миру та встановленням єдності Церков.

ПОКРОВИТЕЛЬ: святий Микита Готський.

ТРАВЕНЬ

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб суспільство підтримувало ініціативи, які захищають і посилюють роль сім'ї.

МІСІЙНИЙ: Щоб Марія, Цариця світу і Зоря Євангелізації, супроводжувала всіх місіонерів, які проповідують її Сина Ісуса.

МІСЦЕВИЙ: Щоб відпустові центри в Україні дедалі більше причинялися до євангелізації нашого народу.

ПОКРОВИТЕЛЬ: мучениця Ірина.

ЧЕРВЕНЬ

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб вірні вміли розпізнавати в Євхаристії живу присутність Воскреслого, який супроводжує їх у щоденному житті.

МІСІЙНИЙ: Щоб християни в Європі наново відкрили свою тотожність і з більшим запалом брали участь у звіщанні Євангелія.

МІСЦЕВИЙ: Щоб християни в Україні ставали на шлях навернення і покаяння за посередництвом Пресвятої Тайни Євхаристії.

ПОКРОВИТЕЛЬ: ісповідник Никифор

ЛИПЕНЬ

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб усі мали можливість знайти роботу і виконувати її в умовах стабільності й безпеки.

МІСІЙНИЙ: Щоб християнські волонтери на місійних територіях вміли давати свідчення Христової любові.

МІСЦЕВИЙ: Щоб працедавці ставилися з розумінням і підтримкою для людей передпенсійного віку.

ПОКРОВИТЕЛЬ: преподобномучениця Февронія

СЕРПЕНЬ

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб із в'язнями поводилися справедливо і з пошаною до їхньої людської гідності.

МІСІЙНИЙ: Щоб молоді люди, покликані наслідувати Христа, були готові проповідувати Євангеліє і свідчити про нього аж до кінців землі.

МІСЦЕВИЙ: Щоб політики в Україні працювали не на власні інтереси, а для створення справедливого суспільства.

ПОКРОВИТЕЛЬ: праведний Євдоким Кападокійський

ВЕРЕСЕНЬ

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб політики поводилися завжди чесно, порядно і з любов'ю до істини.

МІСІЙНИЙ: Щоб у християнських спільнотах зростала готовність дарувати місіонерів, священиків і мирян, а також конкретні ресурси найбільш убогим Церквам.

МІСЦЕВИЙ: Щоб в Україні зберігалися правдиві цінності християнських сімейних традицій.

ПОКРОВИТЕЛЬ: мученик Андрій Стратилат

ЖОВТЕНЬ

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб розвиток і поступ нової євангелізації відбувався у споконвіку християнських країнах.

МІСІЙНИЙ: Щоб відзначення Всесвітнього Дня Місій було нагодою до відновлення євангелізаційного запалу.

МІСЦЕВИЙ: Щоб побожність до Пресвятої Богородиці провадила християн до сміливого свідчення Христового Євангелія у щоденному житті.

ПОКРОВИТЕЛЬ: мучениця Харитина

ЛИСТОПАД

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб єпископи, священики і всі служителі Євангелія давали відважне свідчення вірності розп'ятому і воскреслому Господеві.

МІСІЙНИЙ: Щоб Церква, що подорожує на землі, сяяла як світло народів.

МІСЦЕВИЙ: Щоб в Україні було створено достатньо робочих місць для зменшення трудової міграції та уникнення руйнування українських сімей.

ПОКРОВИТЕЛЬ: преподобний Йоанікій Великий

ГРУДЕНЬ

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб у цілому світі, особливо в християнських спільнотах, мігрантів приймали з великодушністю і справжньою любов'ю.

МІСІЙНИЙ: Щоб Христос об'явився всьому людству як світло, що сяє з Вифлеєму і віддзеркалюється на обличчі Його Церкви.

МІСЦЕВИЙ: Щоб мирянські організації УГКЦ дедалі більше допомагали своїм членам наслідувати Христа.

ПОКРОВИТЕЛЬ: мучениця Варвара

У ЛЬВОВІ ІНТРОНІЗОВАНО МИТРОПОЛИТА ЛЬВІВСЬКОГО УГКЦ

Під час Архиєрейської Літургії в архикатедральному соборі св. Юрія у Львові 29 листопада урочисто проголошено про створення Львівської митрополії Української Греко-Католицької Церкви та інтронізовано Митрополита Львівського. Ним став архиєпископ Львівський Ігор Возьняк. Від названого дня 2011 року титул правлячого Львівського архиєрея буде «Львівський архиєпископ і митрополит». Архиєпископство Львова піднесене до гідності Митрополії, а собор святого Юра у Львові оголошено архикатедральним собором Львівської митрополії УГКЦ.

Владика Богдан Дзюрах, Адміністратор Патріаршої курії, секретар Синоду єпископів УГКЦ зачитав грамоту про створення Львівської митрополії УГКЦ. У ній йшлося про всю історію УГКЦ, про її важкий шлях до створення, а потім відновлення структур Києво-Галицької Митрополії, про легалізацію УГКЦ після тоталітарного режиму, про повернення УГКЦ до Києва.

«Боже повеління виявило справедливість, і наша Церква повернулася до первопрестольного граду Києва. УГКЦ прямує до утвердження патріаршого устрою, і ці старання визнають у Римі. Синод вирішив створити на землях Києво-Галицької Церкви три нових митрополії. Ці наші рішення поблагословив і схвалив Папа Бенедикт XVI», – оголошено у грамоті.

Також оголошено, що до складу Львівської митрополії входить Львівська архиєпархія, Стрийська, Самбірсько-Дрогобицька та Сокальсько-Жовківська єпархії.

До Івано-Франківської митрополії – Івано-Франківська та Коломийсько-Чернівецька єпархії.

До Тернопільсько-Зборівської – Тернопільсько-Зборівська та Бучацька єпархії.

Першими митрополитами новостворених митрополій проголошено владику Ігоря Возьняка, Архиєпископа Львівського, владику Володимира Війтишина, єпарха Івано-Франківського та владику Василя Семенюка, єпарха Тернопільсько-Зборівського.

Крім новостворених, ще однією митрополією УГКЦ в Україні є Києво-Галицька митрополія, яку очолює Блаженніший Святослав. До її складу входять Київська архиєпархія, Донецько-Харківський, Одесько-Кримський та Луцький екзархати.

Оголошено, що Києво-Галицька Митрополія є спадкоємницею усього майна УГКЦ. Місто Галич, яке відноситься до Івано-Франківської області, підлягає безпосередньо в розпорядження Києво-Галицького Верховеного архиєпископа, а в майбутньому Патріарха.

Церемонію возведення на престол Митрополита Львівського архиєпископа Ігоря Возьняка здійснив Глава УГКЦ Патріарх Святослав.

«Подібної події мабуть давно не було у Львові. Ми можемо сказати, що подібною подією двісті років тому тішився Львів, коли тут створювалася Галицька Митрополія, але радше з відчуттям смутку, оскільки наші єпископи, наші єпархії були від'єднані від свого отця і глави у стольному граді Києві. Але сьогоднішня подія є особливою, оскільки новостворена Львівська Митрополія у своїй природі і своїй структурі продовжує традицію, спадкоємство і правонаступництво цього славного княжого града», – сказав Глава УГКЦ.

У промові Патріарх Святослав назвав Львівську митрополію другою за важливістю після Києво-Галицької Митрополії УГКЦ і наголосив, що здійснилася воля усіх попередніх Глав УГКЦ: Митрополита Андрея Шептицького, Патріарха Йосифа Сліпого, кардинала

Мирослава-Івана Любачівського, Патріарха Любомира Гузара, які впродовж своїх служінь йшли до цієї мети.

Участь у Літургії взяли усі владики УГКЦ на чолі з Патріархом Святославом Шевчуком, Апостольський нунцій в Україні архиєпископ Томас Едвард Галліксон, єпископ-ординарій Мукачівський ГКЦ владика Мілан Шашік.

Митрополія в Івано-Франківську буде проголошена 13 грудня. Митрополія у Тернополі – 22 грудня. ■

За матеріалами РІСУ

РОСІЙСЬКА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА НЕ ЗАДОВОЛЕНА СТВОРЕННЯМ НОВИХ МИТРОПОЛІЙ В УГКЦ

«Створення трьох нових митрополій Української Греко-Католицької Церкви (УГКЦ) ускладнить православно-католицький діалог в Україні, – вважають в Московському Патріархаті», – повідомляє РИА Новости.

«Ми завжди стурбовані активізацією діяльності католиків на територіях, які не вважаються католицькими. Україна католицьким регіоном не вважається. Звичайно, реформи церковних структур – це внутрішня справа УГКЦ, але створення митрополій – це знак того, що вони посилюють свої позиції, і це неминуче викличе напругу в православно-католицьких відносинах в Україні», – заявив секретар Відділу зовнішніх церковних зв'язків з міжхристиянських відносин священик Димитрій Сизоненко.

Багато дій УГКЦ в постперебудовні роки в РПЦ розцінюють як агресивну експансію на схід, на канонічні території Московського Патріархату.

Нагадаємо: про створення трьох нових митрополій УГКЦ повідомив 8 листопада Глава УГКЦ Святослав (Шевчук). Народження нових митрополій є важливим кроком на шляху до проголошення Патріархату УГКЦ.

«Ми є напередодні створення трьох митрополій. Сьогодні в Україні існує єдина Києво-Галицька митрополія з осідком у Києві. Такою структурою наша митрополія віддзеркалює той стан Церкви, який у нас був за часів Київської Русі. Єдиний митрополит був де-факто главою Помісної Церкви та мав, відповідно, владу над єпископами своєї території. Очевидно, що більш як за тисячу років наша Церква розвинулася, зокрема, і в Україні. Сьогодні такий природний стан розвитку церковної структури потребує вдосконалення. Отож, для того, щоб краще надати душпастирську опіку нашим вірним, рішенням Синоду єпископів УГКЦ і з благословення Апостольської Столиці ми створили три нові митрополії», – наголосив першоієрарх.

Створити три нові митрополії вирішив Синод єпископів УГКЦ. Тепер в УГКЦ буде сім митрополій. Крім новостворених, ще однією митрополією УГКЦ в Україні є Києво-Галицька митрополія, яку очолює Блаженніший Святослав. До її складу входять Київська архиєпархія, Донецько-Харківський, Одесько-Кримський та Луцький екзархати. Крім того, до УГКЦ належать Перемишльсько-Варшавська митрополія у Польщі, Філадельфійська митрополія у США та Вінніпезька митрополія в Канаді. ■

За матеріалами РІСУ

ПАПА ВЕНЕДИКТ XVI:
Ісус вимагатиме від нас звіту про плоди своєї любові

Прожити життя, як паломництво, спрямовуючи погляд до Бога, Який нас створив, а оскільки створив для Себе, то є нашою остаточною метою та повнотою сенсу нашого життя. До цього, за словами Венедикта XVI, нас заохочує Христова притча про таланти, яку Папа коментував перед молитвою «Ангел Господній» у неділю, 13 листопада, під час загальної аудієнції.

Ісус розповідає про трьох слуг, яким пан, вирушаючи в дорогу, довірив своє майно. Двоє з них повелися добре, подвоївши отримані кошти. Третій, натомість, заховав одержане. Коли пан повернувся, то двох перших похвалив, а третім був розчарований. «Цей слуга, який заховав талант, не оцінивши його, прорахувався: він поводився так, ніби його пан не мав ніколи повернутися, ніби не існувало того дня, коли він вимагатиме звіту про його дії», – сказав Святіший Отець, пояснюючи, що цією притчею Ісус навчає учнів добре користуватися дарами, отриманими від Бога, який покликав кожну людину до життя й доручив їй певну місію для сповнення. «Було б нерозсудливим думати, що ці дари нам належаться, натомість, відмовитися від користування ними означало б не виконати завдання нашого існування», – зазначив Венедикт XVI, заохочуючи вірних всім серцем прийняти заклик до пильності, який неодноразово зустрічаємо на сторінках Святого Писання.

Ця пильність, за словами Папи, означає поведінку людини, яка знає, що Господь повернеться та схоче побачити в нас плоди Своєї любові. «Милосердна любов є фундаментальним благом, і ніхто не повинен його змарнувати, не принісши плодів. Без нього будь-який інший дар є марним. Якщо Ісус полюбив нас настільки, що віддав за нас своє життя, як ми можемо не любити Бога усім нашим єством, як можемо не любити щирим серцем одні одних? Лише практикуючи любов, ми також зможемо взяти участь в радості нашого Господа. Нехай Пречиста Діва Марія буде для нас вчителькою цієї дієвої та радісної пильності на шляху до зустрічі з Богом», – побажав Венедикт XVI.

За матеріалами Радіо Ватикан

ПРОВІДНИЙ НАУКОВЕЦЬ ПІДТРИМАВ ПАПУ В ПИТАННІ ПРЕЗЕРВАТИВІВ

Едвард Грін, голова Дослідницького проекту запобігання СНІДу при Гарвардській школі охорони здоров'я, знову висловився на підтримку слів Папи Венедикта XVI про СНІД та презервативи. У 2009 році під час подорожі до Африки Папа сказав журналістам, що СНІД «неможливо подолати шляхом розповсюдження профілактичних засобів. Навпаки, вони лише активізують його зростання».

В нещодавньому інтерв'ю Едвард Грін розповів про свою нову книжку під назвою «Порушені обіцянки: Як становлення СНІДу зрадило світ, що розвивається». Він назвав цю книжку «розширеною підтримкою Папи Венедикта, принаймні у питанні так званої генералізованої епідемії ВІЛу в Африці».

«Ми спостерігали зменшення кількості захворювань на ВІЛ у Африці тоді, коли знизився рівень статевих стосунків із кількома партнерами і люди стали більш вірними», – додав Ґрін. – «Роль презервативів у розповсюдженні ВІЛу в таких країнах, як Уганда та Зімбабве, все ще обговорюють, але ми не бачили, щоб зростання кількості використання презервативів супроводжувалося зниженням захворюваності на ВІЛ».

За матеріалами сайту «Католицький Оглядач»

БЛАЖЕННІШИЙ СВЯТОСЛАВ ВЗЯВ УЧАСТЬ В УРОЧИСТОСТЯХ З НАГОДИ ДЕСЯТИРІЧНОГО ЮВІЛЕЮ ПОВЕРНЕННЯ У КИЇВ ОТЦІВ-ВАСИЛІЯН

30 жовтня в храмі Святого Василія Великого в Києві відбулися святкування з нагоди десятиріччя ювілею повернення у Київ отців-василіян. Урочистості розпочалися Архиєрейською Божественною Літургією, яку очолив Блаженніший Святослав Шевчук, Предстоятель Української Греко-Католицької Церкви.

Під час проповіді він привітав «ченців цієї святої обителі, які сьогодні святкують десять років відновлення чернечого життя Чину Святого Василія Великого тут, у стольному граді Києві».

Блаженніший наголосив саме на слові «відновлення», адже ми, за його словами, насправді повертаємося «до коріння Київської Церкви». Привітавши увесь Василіянський Чин в особі протоархимандрита о. Василія Ковбича, ЧСВВ, першоієрарх УГКЦ звернув увагу на те, які рясні плоди принесли молитва і праця отців-василіян у Києві. Крім того, Блаженніший Святослав привітав громаду храму Святого Василія Великого із завершенням духовних вправ-реколекцій, які проводив отець Теодозій Янків, відновник василіянського чернецтва в Києві.

«Переступити поріг надії». Це назва книги, яку свого часу спрямував до сучасної людини блаженний Папа Іван Павло II. «Бо він хотів, – промовляв глава УГКЦ до вірних, – аби людство марширувало не в похоронній процесії, а йшло дорогою життя вічного, якою є Христос. Тому знаю, що під час реколекційних вправ роздумували над особою Івана Павла II. Нехай він для всіх нас буде прикладом людини, яка сама іде за Христом у життя вічне і провадить за собою всю громаду, всю свою Церкву. Нехай Христос буде нашим світлом, нашим дороговказом, поводирем до життя вічного, аби це святе місто, наш золотоглавий Київ, який називаємо «другим Єрусалимом», не був «пасткою смерті», а місцем живих і дорогою до життя вічного».

Говорячи про освячення дзвонів, Блаженніший наголосив, що сьогодні «ця обитель пережила історичний момент, тому що її голос, голос проповідника, від цього дня буде чутно не лише всередині храму: він ширитиметься назовні, будитиме всіх людей до зустрічі з Господом Богом». «Найбільший дзвін у нашій слов'янській традиції називаємо «благовістом». А тою благою вістю є Євангеліє, Боже слово, яке кличе, будить на зустріч з живим Христом», – додав Предстоятель УГКЦ.

Дзвони освятили та ще й охрестили. Тепер кожен з них має власне ім'я: Богдан, Михайло, Роман, Тарас, Любомир, Василь, Рафаїл, Теодозій, Іван, Сергій, Юрій, Олег.

Також вірні у храмі Святого Василія відновили хресні обітниці.

Ігумен монастиря Святого Василія Великого отець Василь Тучапець подякував Богові, що він благословить працю василіян, бо вони справді відчули присутність живого Христа, адже за ці десять років до їхнього храму на Львівській площі прийшли сотні нових парафіян, з-поміж яких багато молоді.

«ОСНОВОЮ МУЧЕНИЦТВА Є ЛЮБОВ, ЯКА СВОЇМ КОРІННЯМ СЯГАЄ БОГА»

Вшанування святого Йосафата в базиліці Святого Петра

На любов як запоруку автентичності всіх інших чеснот на прикладі життя та служіння святого священномученика Йосафата вказав Високопреосвященний архиєпископ Кирил Васіль, SI, Секретар Конгрегації Східних Церков, проповідуючи під час Служби Божої, яку він очолив 12 листопада 2011 року, в базиліці Святого Петра у Ватикані.

Як і щороку, в день, коли за новим календарним стилем припадає пам'ять цього святого, українська громада Риму зібралася біля престолу святого Василія в головному храмі Католицької Церкви, під яким спочивають нетлінні мощі їхнього земляка – сина волинської землі, мученика за єдність Церкви. У богослужінні також взяли участь представники інших Церков східного обряду та римо-католицьке духовенство.

Разом з Секретарем Конгрегації для Східних Церков служили о. Василій Ковбич, Головний Настоятель Василіянського Чину святого Йосафата, о. Ігор Гарасим, ЧСВВ, Протоігумен Провінції Покрова Пресвятої Богородиці в Польщі, Ректори Українських Папських Колегій у Римі та ще понад 50 священиків. У спільній молитві єдналися представники всіх українських чернечих спільнот Вічного Міста та околиць, семінаристи та миряни.

Віра, покора, ревність та мужність – чотири слова, які характеризують святого Йосафата як людину, монаха, єпископа, святого, – зазначив під час проповіді архиєпископ Кирил. «Всі ці чесноти можемо зауважити, якщо знаємо його біографію», – пригадав проповідник. Він вказав на віру юнака, що вирішив іти за Христом, який діткнувся його серця, на покору ченця, що чинив численні акти покаяння, на ревність єпископа, який здобув славу «душехвата», відвагу мученика, що добровільно вийшов назустріч своїм убивцям. Ці чесноти, за словами проповідника, можемо подивляти й наслідувати, але, якщо їх неправильно зрозуміти, вони можуть набрати негативного характеру, стати вадами, яких слід, за прикладом святого Йосафата, уникати. Віра може виродитися в ірраціональне ставлення до релігії, безперервне принижування себе та втрату власної гідності можна помилково прийняти за покору, ревність може підштовхнути людину до фанатизму, а мужність може вилитися в нерозсудливість. «В кожній чесноті існує небезпека її надужиття, – зазначив архиєпископ Кирил. – Тож запитуємо себе: що саме може насправді об'єднати чесноти, привести їх до позитивного значення?» Відповіддю на це запитання є любов, яка перемагає страх, навіть страх перед смертю. «Якщо існують чесноти, вони повинні бути об'єднані довкола головного пілястру, на який спираються, щоб не скотитися в крайнощі. Цією опорою є любов. Вірність, покора, ревність та мужність повинні об'єднуватися та керуватися узами любові, що стає можливим лише тоді, коли існує справжня любов Бога. Саме це вчиняє мучениками людей, які вмерли за якийсь ідеал», – наголосив проповідник.

За повідомленням Радіо Ватикан

УКРАЇНСЬКІ ГРЕКО-КАТОЛИКИ В РИМІ
відзначили 90-літній ювілей отця Івана Музички

«Патріарший» ювілей – 90-ліття – відсвяткував 15 листопада отець-доктор Іван Музичка, довголітній співпрацівник Патріарха Йосифа (Сліпого), науковець, публіцист, колишній ректор Українського католицького університету в Римі та української колегії Святої Софії.

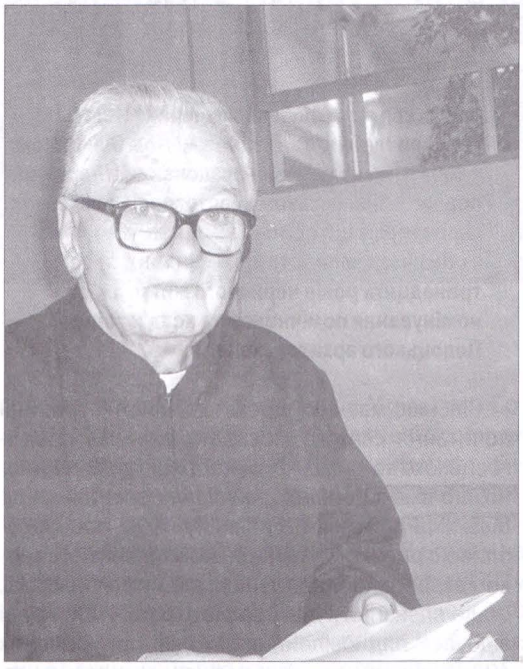

Урочисту Літургію з цієї нагоди у колегії Святої Софії очолив владика Діонізій Ляхович, Апостольський візитатор для українців-греко-католиків в Італії та Іспанії. Він привітав ювіляра, наголосивши, що о. Іван «є справжнім духовним отцем усіх нас, ми багато скористали з його викладів, проповідей, його навчань і духовного проводу».

«Життя о. Івана Музички було здійсненням слів з молитви «Отче наш»: «Нехай буде воля Твоя…»», – зазначив у вітальному слові о. Іван Дацько, голова Товариства «Свята Софія» для українців-католиків в Італії, членом якого багато років є ювіляр. Він нагадав присутнім, що 2011 рік особливий для о. Івана Музички ще й тим, що 3 травня виповнилося 60 років його священства, а також передав слова подяки й привітання від спільноти й ректора Українського католицького університету у Львові о. Бориса Ґудзяка.

До вітань долучилися члени управи Товариства «Свята Софія», представники монаших Згромаджень та парафій УГКЦ в Римі, а також українські студенти, що навчаються в Римі. ■

За повідомленням РІСУ

ДОВІДКА

Іван Музичка народився 1921 року на Івано-Франківщині, навчався в Рогатинській гімназії й водночас у музичній школі, опісля вчителював. Після Другої світової війни опинився в Італії, наприкінці 1945 року став студентом Папської колегії, вивчав філософію в Папському університеті «Урбаніана». 1951 року став доктором богослов'я. Тоді ж його висвятили на священика Греко-Католицької Церкви і призначили на парафію в Англії, де о. Іван був парохом понад 20 років.

З 1975 року о. Іван Музичка живе в Римі. Тут допомагав Патріархові Йосифові Сліпому, пізніше був ректором Українського католицького університету в Римі, ректором колегії Святої Софії. Також багато років був парохом української парафії святих Сергія і Вакха в Римі, опікувався українськими заробітчанами в Італії. Від 1991 року о. Іван Музичка щорік приїжджає в Україну викладати в світських та духовних навчальних закладах, читає публічні лекції, друкує богословські, катехитичні, філософські статті в наукових часописах, редагував часопис «Богословія». ■

УРОЧИСТОСТІ З НАГОДИ ПРАЗНИКА СВЯТОГО СВЯЩЕННОМУЧЕНИКА ЙОСАФАТА
у вільнюському василіянському монастирі Пресвятої Трійці

бр. Терентій ТЕРТУЛА, ЧСВВ

Життя святого священномученика Йосафата Кунцевича тісно пов'язане з містом Вільнюсом: у 1604 р. Іван Кунцевич розпочав свій чернечий подвиг у Вільнюському Святотроїцькому монастирі, у цій обителі як простий монах, а опісля ієромонах та архимандрит, провів тринадцять років чернечого життя аж до номінування помічником та коад'ютором Полоцького архиєпископа.

Вільнюс має свої древні та глибокі традиції почитання святого Йосафата вірними обох – грецького та римського – обрядів. Тож не дивно, що вже з перших днів після повернення до Вільнюса монахів-василіян (у 1990 році) особливою рисою життя чернечої спільноти та греко-католицької парафії, що діє при монастирі, стало плекання культу св. Йосафата: у 2004 році відбувся ряд ювілейних заходів, приурочених 400-ій річниці початку чернечого подвигу св. Йосафата; у 2005 році Генеральна управа Василіянського Чину св. Йосафата передала церкві Пресвятої Трійці частину мощей святого (архиєрейський набедреник); щороку особливо урочисто відзначають празник священномученика. Не були винятком і цьогорічні святкування.

До празника святого священномученика Йосафата протягом п'яти днів (6-10 листопада) вірні готувалися реколекціями, які проводив ієром. Корнилій Яремак, ЧСВВ, Протоконсультор Провінції Найсвятішого Спасителя в Україні та головний редактор християнського часопису «Місіонар». 11 листопада за участю чернечої спільноти, студентів Вільнюської римо-католицької семінарії св. Йосифа та парафіян відслужили Велику Вечірню з Литією. Центром святкувань стала Божественна Літургія, яку після святкової Утрені 12 листопада очолив Преосвященніший Арунас Понішкайтіс, єпископ-помічник Вільнюського римо-католицького архиєпископа, у співслужінні з ієром. Корнилієм Яремаком, ЧСВВ, ієром. Дмитром Гарасимом, ЧСВВ, Венґожевським деканом та ігуменом Венґожевського Святомихайлівського василіянського монастиря (Польща), о. Артуром Маслеєм, парохом греко-католицької парафії св. Архангела Михаїла в м. Пєнєжно (Польща), о. Станіславом Тарапацьким, парохом греко-католицької парафії Покрови Пресвятої Богородиці м. Ольштина (Польща) та о. Володимиром Палієнком, парохом греко-католицької парафії Покрови Пресвятої Богородиці м. Таллінна (Естонія). У проповіді о. Корнилій Яремак, ЧСВВ, представив постать святого Йосафата як приклад людини, котрій вдалось змінити світ довкола себе, та як доказ того, що добро варто робити навіть тоді, коли важко очікувати його плодів. Преосвященніший Арунас привітав зібраних на спільну молитву зі святом та поділився досвідом свого першого знайомства з Йосафатом біля мощей святого під час свого навчання в Римі.

У Божественній Літургії також взяли участь Надзвичайний і Повноважний Посол України у Литовській республіці Валерій Жовтенко, парафіяни храму, численні гості й прочани з Литви, Північної Польщі та Естонії.

За повідомленням Інтернет-представництва Отців Василіан в Україні

МОНАШЕ ПОКЛИКАННЯ – ДАР БОЖИЙ

о. Анастасій КАБАЛЬ, ЧСВВ

Кожне покликання до монашого життя є даром самого Бога. Він звертає до вибраних ним хлопців та дівчат своє слово, яким запрошує до цілковитого віддання йому свого життя.

Пророк Єремія про своє покликання як дар Божий говорить так: І надійшло до мене таке слово Господнє: «Перш, ніж я уклав тебе в утробі, я знав тебе; і перш, ніж вийшов ти з лона, освятив я тебе; пророком для народів я тебе призначив». (Єр. 1, 5). Про це говорить також сам Христос до своїх учнів: „Не ви мене вибрали, але я вас вибрав" (Ів. 15, 16). Однак це Боже покликання не має у собі ані найменшого знаку зневолення. Кожна людина цілковито у вільний спосіб може відповісти на цей Божий поклик від якого, на жаль, відмовився молодий юнак у Євангелії від Луки (18, 22-23) і від якого відмовляється також сьогодні багато молодих людей, бо бояться залишити земські добра і вигоду.

Кожне покликання до монашого життя є даром Божим не тільки для самої особи, але і для цілої Церкви. У Документі II Ватиканського Собору «Світло народів» вказано: «Богопосвячені особи своїм наслідуванням Христа дівственного, убогого та послушного Отцю Небесному виконують (…) важливу місійну діяльність серед свого народу». Верховний Архиєпископ Києво-Галицький Любомир Гузар у своєму зверненні до учасників Монашого Собору УГКЦ сказав, що „богопосвячені особи, як у минулому, так і тепер, та й на майбутнє є цінним даром, який допомагає Церкві та підтримує її (...), бо ж вони становлять великий духовний та моральний скарб для неї." З огляду на це учасники V сесії Патріаршого Собору УГКЦ у Бразилії закликають, щоб богопосвячених осіб «шанувати і плекати у всіх вимірах як безцінний Божий дар» для нашої Церкви і народу.

Зближаємось до завершення Року монашого покликання, під час якого на цю тематику відбулося багато різних заходів, що мали ознайомити людей з цінністю богопосвяченого життя, спонукати до молитви за нові покликання до чернецтва. Цей рік – це вогонь, який мав розпалити вогники у наших серцях, його потрібно постійно плекати і ділитися ним з іншими.

Отож, ті, які пізнали та прийняли цей дар монашого покликання, нехай у ньому удосконалюються та своєю молитвою і прикладом життя заохочують інших піти цією ж дорогою.

Ви, що знаходитесь на дорозі розпізнання свого покликання і думаєте про Богові віддане життя, не бійтесь прийняти цей дар Божий, який є «милим ярмом і легким тягарем» (Мт. 11, 30).

А всі вірні спільно чи особисто нехай плекають у собі дух молитви за нові і ревні покликання до монашого життя, які служитимуть на славу Божу, для добра Церкви і народу. ■

СЛУЖИМО ТАМ, ДЕ НАС КЛИЧУТЬ...

Розмова з Генеральною Настоятелькою Сестер Мироносиць матір'ю Августиною

Мати Августино, на Вашу думку, чому так бракує «мирних харизм» сьогоднішньому світові?

Ми живемо у такий час, у який живемо. Не ми вибираємо собі епоху чи національність, тому ми можемо лише з вдячністю сприйняти те, що нам дано Всевишнім. Читачі вашого часопису самі бачать і відчувають, наскільки стрімко біжить життя, і заледве встигаєш зробити те, що найконечніше. Правда, час біжить значно швидше, ніж, скажімо, 20 років тому. Це є об'єктивним фактом. І нічого не вдієш. Але правдою є також і те, що ми самі часто марнуємо час на, здавалося б, потрібні справи, праці і т. ін. Ви питаєте мене про «мирні харизми». Як на мене, їх бракує тому, що люди, очевидно, ще не досить втомили самі себе цією суєтою і бігом життя. Самі себе гонимо, женемо, підганяємо, і часто без необхідності, даремно. Світ рекламує все різнокольорове, таке зручне і блискуче, і ми вже того прагнемо і переконані, що нам воно конче потрібне, тому й намагаємося наздогнати все і задовольнити свої примхи. І кінця тому нема й не буде. Допоки ми не прозріємо або не втомимося від цієї гонитви. «Мирну харизму» не можна спустити комусь зверху чи збоку, людина сама, завдяки Божій благодаті, здатна собі усвідомити, що вона може заспокоїтися, умиротворитися, перестати щось наздоганяти. Тому і бракує мирних харизм, що ми ще не втомилися від своїх апетитів самі, ще хочемо блискіток світу. А ці блискітки не є справжнім цінним матеріалом, це лиш фольга, обгортка цукерки. Ось тому ми і такі «бідні», втомлені життям і самими собою. А задуматися: заради чого? Що є справді цінним у житті, во ім'я чого варто трудитися? Тому мирні харизми осягають одиниці, окремі люди, але вони стають знаками для співбратів і співсестер. І завдяки їм можуть інші зупинитися і заспокоїтися у мирі та в Бозі.

Ваше Згромадження в особливий спосіб вдячне історичній Марії Магдалині. Як ми, богопосвячені особи, маємо трактувати людей, в яких до певного часу ще живе ненавернена Марія?

Наше Згромадження в особливий спосіб пов'язане з біблійною постаттю Марії Магдалини. Ще засновник нашої чернечої спільноти у 1910 році зорганізував у Кристинополі товариство, яке об'єднувало в собі як чоловіків, так і жіноцтво й молодь та мало опікуватися тими, з якими життя повелося дуже і дуже жорстоко, якось їм допомагати. Каліки, діти-сироти та напівсироти, безхатченки – ось ця категорія людей була в серці ієромонаха Юліана Дація, який для помочі їм зорганізував Товариство Мироносиць під покровом св. Марії Магдалини. Що може найбільше потішити опущених людей, як не радісна вістка, що всі терпіння – минущі, що після важкого хреста наступає Воскресіння. І першими вістунами Воскресіння Ісуса є саме мироносиці, зокрема Марія Магдалина. Тому вона є покровителькою нашої спільноти, нашою учителькою не тільки великого покаяння, але стократ більшої любові до Господа Ісуса. Господь знав, хто має найбільше серце, хто стане спосібним так сильно його любити, що буде чувати біля його гробу навіть після погребання. Господь знав серце Марії, тому й притягнув її до себе.

Люди, у яких живе ще не навернена Марія? Ми нічого про них не кажемо. Ми знаємо, що вони терплять. Вони перші потребують любові і прощення, співчуття і витримки. Для них ще не прийшов час прозріння і покаяння. Господь

нам заповідав нікого не судити передчасно. Ми всі ходимо перед Богом, і хтозна, до якої слави вони можуть бути вознесені Господом, коли прийде їх час покаяння.

Які церковні постаті пов'язані з долею Вашого Згромадження?

Так покерувало Боже Провидіння, що від заснування і до сьогодні сестри нашої спільноти зустрічали людей богонатхненних, непересічних, які тепер в нашій молитовній пам'яті займають особливе місце.

Зокрема, своїм існуванням Згромадження сестер-мироносиць завдячує преподобному о. Юліану Дацію, ЧСВВ, який був відкритий на дію Святого Духа та зумів у певних суспільних обставинах відчитати знаки часу. «Щоб подібно, як євангельські мироносиці зі св. Марією Магдалиною служили Христові за життя і після смерті, так і сестри-мироносиці, крім старання про власну досконалість і святість, мали приймати до своїх приютів убогих, котрі всіма були погорджені, опущені, забуті, і власним коштом їх утримувати аж до смерті», – такою була візія отця-засновника щодо харизми новоствореного згромадження. О. Юліан був серед перших реформованих василіян. Був людиною глибоко духовною, освіченою. Виконував служіння соція новіціяту, ігумена у василіянських монастирях в Жовкві, Бучачі, Підгірцях, Улашківцях.

Також з великою пошаною згадуємо митрополита Андрея Шептицького, який від початків заснування цікавився життям спільноти, із батьківською второпністю піклувався нею та 1925 року потвердив Статут спільноти, визнавши Згромадження сестер-мироносиць у складі УГКЦ.

Неабияке місце в історії нашого Згромадження посідає блаженний священномученик Григорій Хомишин. Саме він у 1928 році запросив сестер на служіння до Богородчан і до 1945 року опікувався сестрами.

У час, коли наша Церква була в підпіллі, духовну опіку для сестер здійснювали о. Симеон Лукач та о. Іван Слезюк (сьогодні блаженні священномученики нашої Церкви), а також о. Григорій Балагурак, ЧСВВ.

Якому служінню сестри мироносиці посвячуються сьогодні?

Після важких підпільних часів до нашої спільноти Бог покликав чимало дівчат, які виростали якраз у час національного піднесення

України. Можна сказати, що вся молодь спільноти – це вже діти незалежної України або ті, які входили у свою юність у 90-ті роки. Сьогодні це зріле покоління сестер, які всі свої сили віддають для праці у суспільстві. Правдою є також те, що ми переживаємо разом з нашою державою і всі наші труднощі: наприклад, ми не можемо сьогодні працювати на всю потугу у тій сфері, в якій бачив нас наш засновник. Часто ми самі потребуємо допомоги і підтримки. Але що можемо, те робимо. Наші сестри, за Божим благословенням, працюють там, де їх кличе послужити Церква, там, де є потреба наших рук і сердець. Коли нас кличуть працювати у галузі виховання дітей чи медицини, – служимо там, коли кличуть послужити при семінаріях чи при храмах, – ідемо туди. І так ми чуємося корисними і задіяними при Божих справах. Бо чого потребує з природи кожна людина? Чутися потрібною, здатною послужити для інших. Це приносить нам радість, задоволеність життям у спільноті, це приносить нам і чесноту покори. Також не можемо не сказати читачам, що все-таки суть життя кожної богопосвяченої особи – не суперпраця чи стовідсоткова заангажованість у роботу, але – бути з Богом у своєму серці, мати час на молитву, читання духовної літератури, мати внутрішню силу для духовної боротьби, яка є у житті кожної сестри, невидима для стороннього ока. Так, перемагаючи у собі зло і пристрасті, вносимо добро у світ, свій народ, родину. І це також є нашим служінням світові.

Ваші побажання нашим читачам:

Надіючись на Божі щедроти і на те, що Господь ще перед нашим народженням призначив нам в нагороду своє Царство, ми віримо, що він укріпить і нас, як укріпив безчисленну кількість наших попередників. Ми вдячні Господеві за дар життя та служіння нашого засновника о. Юліана Дація, ЧСВВ, та всіх сестер, які впродовж майже столітньої історії звершували монаший подвиг з любові до Господа.

Ми всі добре знаємо, що людина слабка, часто не має в собі достатньо сил виконувати своє служіння до кінця, плекати в собі чесноти. Однак, просімо наших святих попередників, щоб єдиний наш Заступник, єдиний Спаситель, силою своєї любові і благодаті зробив нас служителями його правди, вчинив нас «мироносцями» в нашому житті, в наших думках, почуттях та справах ■

Розмовляв о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ

КОРОТКА ІСТОРІЯ ЗГРОМАДЖЕННЯ ТА ЙОГО ДІЯЛЬНІСТЬ

Згромадження сестер-мироносиць під покровом св. Марії Магдалини заснував світлої пам'яті о. Ю. Дацій, ЧСВВ, у 1914 році на Львівщині. Ієромонах Юліан горів бажанням послужити і допомогти якимось чином бідним і опущеним людям, дітям-сиротам і калікам, яких у той час було чимало. З цією метою він згуртовував молодь у «Товариство Мироносиць», яке згодом переросло у чернече жіноче згромадження і продовжувало діло любові до Господа у своїх потребуючих ближніх. Сестри о. Дація жили з праці своїх рук і утримували «приют», де і мешкали «приютовці».

У радянські часи черниці були вигнані з рідного монастиря у смт. Богородчанах Івано-Франківської області. Все підпілля апостолували і витривало молилися.

Спільнота сестер-мироносиць пишається своїми попередницями, які всі залишилися вірними Богові і Церкві, відходили до вічності святими і тихими смертями, а ми, молодші, мали з кого брати приклад. Нині наша спільнота готується до свого сторіччя, працює у лоні Церкви і між своїм народом у школах, лікарнях, семінаріях і молячись по домах Згромадження.

Генеральний дім розташований у м. Івано-Франківську. Це наше родинне гніздечко з часів підпілля, і проживає у ньому 15 сестер.

Новіціат розташований у смт. Богородчанах цієї ж області. Ще наші сестри є у м. Яремчі та у м. Чорткові.

Ми вдячні Господеві за дар покликання до його виноградника. ■

ПІДПІЛЬНИЙ ДУШПАСТИР УГКЦ ОТЕЦЬ ЮСТИН ЙОСИФ РОМАН, ЧСВВ

(*2.02.1912 – †31.12.1981)

В тридцяту річницю з дня смерті

Свого часу на сторінках «Місіонаря» вже були коротенькі замітки про отця Юстина Романа (о. Д. Богун, ЧСВВ. Сумний мартиролог, квітень 1995, с. 20 та О. Дзюбан. Останні передвоєнні новоєреї ЧСВВ, липень-серпень 2000, с. 216-217), та в цьому номері хочемо дещо обширніше згадати про цього ієромонаха-василіянина.

Народився Йосиф Роман 2 лютого 1912 р. в селі Босько Сяноцького повіту Ряшівського воєводства (етнічна Лемківщина, тепер територія Республіки Польща) в родині Василя та Єви з роду Каршин. Початкову освіту здобув спершу в рідному селі, а згодом, 1924 року, разом із двоюрідним братом Михайлом Войнаром (пізніше – о. Мелетій, ЧСВВ) вступив до Місійного Інституту ім. св. Йосафата при Хрестовоздвиженському монастирі отців-василіян у Бучачі. По закінченні п'ятого гімназійного класу, 22 серпня 1929 р., вступив до Василіянського Чину на новіціят у Крехові. На облечинах отримав чернечу рясу і нове ім'я Юстин (на честь святого мученика і філософа Юстина). У Крехові 7 квітня 1931 р. брат Юстин склав перші тимчасові обіти, після яких, враховуючи бажання і здібності ченця, настоятелі направили його на подальше навчання і підготовку до священства в Лаврівський монастир, де містилися гуманістичні студії, тобто останні гімназійні класи. Після року «гуманістики» і року риторики в Лаврові (1931-1933 рр.) вивчав філософські дисципліни під проводом отців Єроніма Тимчука, Платона Мартинюка та Євтимія Бобрецького в Добромильському Святоонуфріївському монастирі (1933-1935 рр.). В Лаврові 12 лютого 1935 р. брат Юстин Роман склав Господеві професію довічних обітів у Василіянському Чині. Перший рік богослов'я розпочав у Кристинополі (1936-1939 рр.), а згодом переїхав до Лаврова, куди перенесли василіянські богословські студії. В Лаврівському монастирі впродовж трьох років (1936-1939 рр.) його професорами були отці Йосафат Федорик, Інокентій Баґан, Аристарх Кацалай, Йоан Лікі, Корнилій Войтович та Єронім Тимчук. Ієрейські свячення отримав у Лаврові 10 червня 1939 р. з рук Преосвященнішого Йосафата Коциловського, ЧСВВ, єпископа Перемишльського (нині – блаженний

священномученик). З нового навчального 1939-1940 року почав навчати фізики, музики й співу в Місійному Інституті отців-василіян в Бучачі, проте з приходом «совітів» Інститут припинив своє існування, а більшість отців-професорів розійшлися по галицьких парафіях. Так отець Юстин опинився в приміському селі Трибухівці на становищі сотрудника пароха, де пробув до кінця 1941 р. Потім переїхав до с. Вороблик Королівський біля Сянока (1942-1943 рр.). 11 серпня 1943 р. призначений катехитом у семикласній школі ім. Маркіяна Шашкевича у Перемишлі. Також був капеланом у міській лікарні. Ще за часів німецької окупації врятував від гестапівців 15 поляків, за що отримав від Міністерства громадської безпеки свідоцтво лояльності і таким чином після переселення всіх василіян до варшавського монастиря в жовтні 1945 р. фактично сам-один залишився при обслузі місцевої церкви і вірних обох обрядів.

Арешти й поневіряння

Вперше о. Юстин був заарештований співробітниками польської служби безпеки в середині січня 1947 р. Тоді його, хворого, чотири дні протримали під вартою і відпустили. 15 квітня того ж року арештували вдруге і 20 квітня передали радянським органам НКВД у Львові. 23 серпня 1947 р. засуджений Особливою Нарадою при МДБ СРСР за ст.ст.20-54-2, 54-11 КК УРСР до 8 років виправних трудових таборів «за посібництво учасникам банди УПА». Термін покарання відбував у воркутських таборах, звідки звільнений 14 січня 1955 р. В село Нагірне Самбірського р-ну до рідного брата Олександра (переселений з Польщі 1945 р.) приїхав 24 січня 1955 р., хворий на гіпертонію, інвалідом другої групи,. Відтак переселився до Самбора, де влаштувався на роботу в аптеку №38 фасувальником, а вже з 16 травня 1959 р. працював обліковцем Самбірської лісоторговельної бази. Ще в грудні 1956 р. отець Юстин отримав посвідку на проживання в СРСР для осіб без громадянства і щоквартально мусів реєструватися в Самбірському паспортному столі. Спершу робив старання виїхати до Польщі, проте йому як колишньому польському громадянину, який втратив своє громадянство у цій державі, відмовили в польському консульстві. В 1962 р. отець Юстин Роман за сприяння свого товариша з Аргентини отця Юрія Мельничина, ЧСВВ, зібрав усі папери, необхідні для виїзду до Аргентинської Республіки, та у місцевому відділені міліції в Самборі йому відмовили в оформленні документів на виїзд. Марними виявилися апеляції до Президії Верховної Ради СРСР в Москві й до різних комітетів. Хорошою вісткою стала постанова Президії Львівського обласного суду від 12 квітня 1972 р. про скасування вироку (від 23.08.1947) і закриття його «кримінальної» справи за недоведеністю скоєння злочину, та це не звільнило отця від постійного нагляду, який здійснювали органи безпеки.

Підпільний душпастир.

Основним місцем душпастирської праці отця Юстина стала його власна домівка, перетворена на своєрідну мікроцерковцю. Там, при закритих дверях і при повному церковному облаченні, він служив Божественні Літургії, сповідав, причащав, вінчав. Неодноразово в квартирі проводили обшуки: забирали ризи, виготовлені фотографічним способом молитовники, Біблії, образки. Часто з духовною обслугою бував отець в Івано-Франківську, Львові, Тернополі, Старому Самборі, Дрогобичі, та інших містах і селах Галичини. Для ближчих виїздів користувався мопедом або велосипедом, що давало можливість відірватися від «хвостів», які постійно, на певній відстані, слідкували за ним. Отець Юстин Роман та отець Микола Ревть, греко-католицький священик родом з Біскович, Самбірського р-ну, разом насмілювалися навіть відкривати церкви, зняті з реєстрації, і служити там прилюдні богослужіння. Це надзвичайно дратувало КДБ. Щоб дискредитувати отця Юстина в очах самбірців, у місцевій пресі (газета «Червоний прапор» від 16 квітня 1971 р. та від 30 червня 1981 р.) спотворено і викривлено розповідали про його особу... І так, гонений, але незламний, вичерпаний з сил, упокоївся в Господі 31 грудня 1981 р. в Дрогобицькій лікарні на 70-му році життя, 53-му чернечого покликання та 43-му священичого служіння. Похоронений в Самборі на міському кладовищі. Вічна Йому Пам'ять! ■

У публікації використані матеріали, зібрані о. Богданом Прахом, та матеріали Архіву Провінції Отців Василіян Найсвятішого Спасителя в Україні

Підготував д. Єронім Грім, ЧСВВ

Хтось до хати проник нишком,
Під подушку поклав книжку,
М'яку іграшку, цукерки.
Рукавички і свитерка,
Шоколадку, казочки,
Щоб читали малюки.
Нумо, друже, відгадай,
Хто це... Святий Миколай.

Любов Дівчур

лава Ісусу Христу!

юбі мої Діточки! Ми з вами
жили до прекрасного
мового місяця – грудня.
нову до ваших домівок
вітає святий Миколай, якого
так з нетерпінням чекаєте
жного року. Сподіваюся,
о всі ви цілий рік були
мні й слухняні і зможете
хвалитися своїми
осягненнями. Тож щиро
таю вас з цим чудовим
ятом Святого Миколая, а
кож з усіма святами, які
яткуємо в грудні. Бажаю
жих ласк та натхнення
подальшу працю над
ховним зростом.

ВАШ «МІСІОНАРЧИК»

ДЗЕРКАЛЬЦЯ ДУШІ

**МУДРІСТЬ – ЦЕ ЗНАТИ, ЩО РОБИТИ;
ЗДІБНІСТЬ – ЦЕ ЗНАТИ, ЯК РОБИТИ;
ЧЕСНОТА – ЦЕ РОБИТИ.**

У ГРУДНІ СВЯТКУЄМО:

4 – Введення в храм Пресвятої Богородиці;

13 – Апостола Андрія Первозванного;

19 – Миколая Чудотворця;

22 – Непорочне Зачаття Пресв. Богородиці.

ХОЧЕШ - ВІР, А НІ - ТО НЕ ВІР...

ЗА 15 ХВИЛИН ПОЛЮВАННЯ КАЖАН ЗНИЩУЄ 175 КОМАРІВ.

НАЙКОРОТША У СВІТІ ЗАЛІЗНИЦЯ (ВСЬОГО 600 МЕТРІВ) З'ЄДНУЄ ВАТИКАН ІЗ РИМСЬКОЮ ЗАЛІЗНИЦЕЮ.

З ОДНІЄЇ СТОРІЧНОЇ ЛИПИ БДЖОЛИ ЗА ПЕРІОД ЦВІТІННЯ МОЖУТЬ ЗІБРАТИ П'ЯТЬ ВІДЕР МЕДУ.

ШАНУ ТРЕБА ЗАРОБИТИ

Якось вирядився святий Касіян паном та пішов до Бога на святого Миколая жалітися. Каже:

– Люди Миколая шанують, в його ім'я церкви будують. А про мене й не згадують.

Бог йому й відповідає:

– Без Миколая тут розбиратися негоже. А покличте-но його до мене!

– Немає його на небі, – відповідають ангели. – Пішов на Чорне море людей рятувати.

Минув якийсь час. Знову Бог Миколая кличе.

– Та немає його, – кажуть ангели. – На землі людей від пожежі рятує.

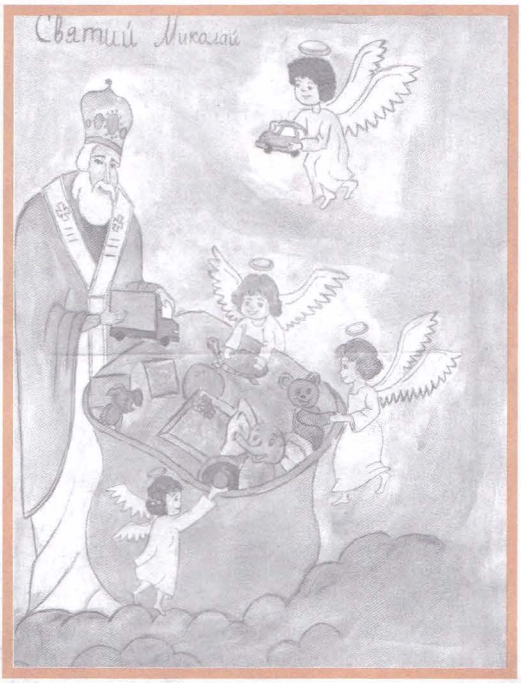

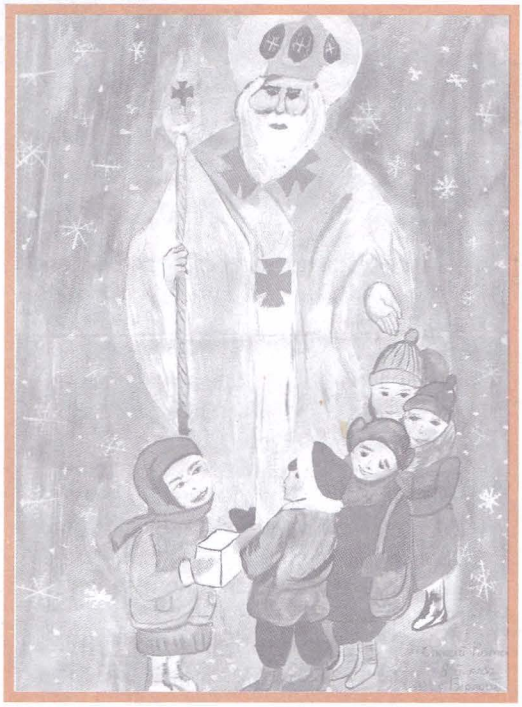

І третього разу Святого Миколая не знайшли, бо він козаків із турецької неволі визволяв. Лише вчетверте явився той перед Богом: у старій свитині, мотузком підперезаний, чоботи в болоті.

– Де був так довго? – Бог запитує.

– Допомагав мужикові воза з болота тягнути.

Тоді Бог відповів Касіяну:

– Бач, за що Миколая шанують. Він, як ти, паном не походжає. Отож іди собі геть. Шану заробляти треба.

Джерело www.rozdum.org.ua

Улюблений камінець

Джерело www.rozdum.org.ua

На березі моря грався хлопчик. Він піднімав камінчики і кидав їх у море. Час до часу перед тим, як камінчики кинути у пінисті хвилі, він пильно розглядав їх. Деякі з них відкладав у торбинку. Як потім виявилось, він це робив, щоб показати своїй матусі.

Витягував камінчик за камінчиком і дуже дбайливо показував свої знахідки. Вкінці він витягнув останній і сказав: "Це мій улюблений камінець. Він мені найбільше сподобався. Такий зелений і гладенький".

Мама усміхнулась і сказала: "Він дійсно гарний, але це не камінець. Це кусочок скла".

"Не камінець?" – здивувався син.

Його маленькі пальчики ковзали по ребрах зеленого предмета, який лагідно пестив їх своєю поверхнею. "Ні! Не може бути, що це кусочок скла. Скло є гострим. Я би порізав свої пальчики, коли б доторкнувся до нього. Він гладенький, як і всі камінчики" – далі твердив маленький хлопчик.

Тоді мама пояснила, що маленькі камінчики також колись були гострими, і коли лагідні хвилі моря їх колихали, вони терлися один до одного і так стирали свої гострі кути. Кусок гострого скла також попав між камінчики, і вони його відшліфували, стираючи гострі сторони.

Хлопчина стиснув свій камінчик і скрикнув: "Це добре, що він потрапив між ці камінчики. Він тепер не тільки красивий, але ще й гладкий. Він найкращий!"

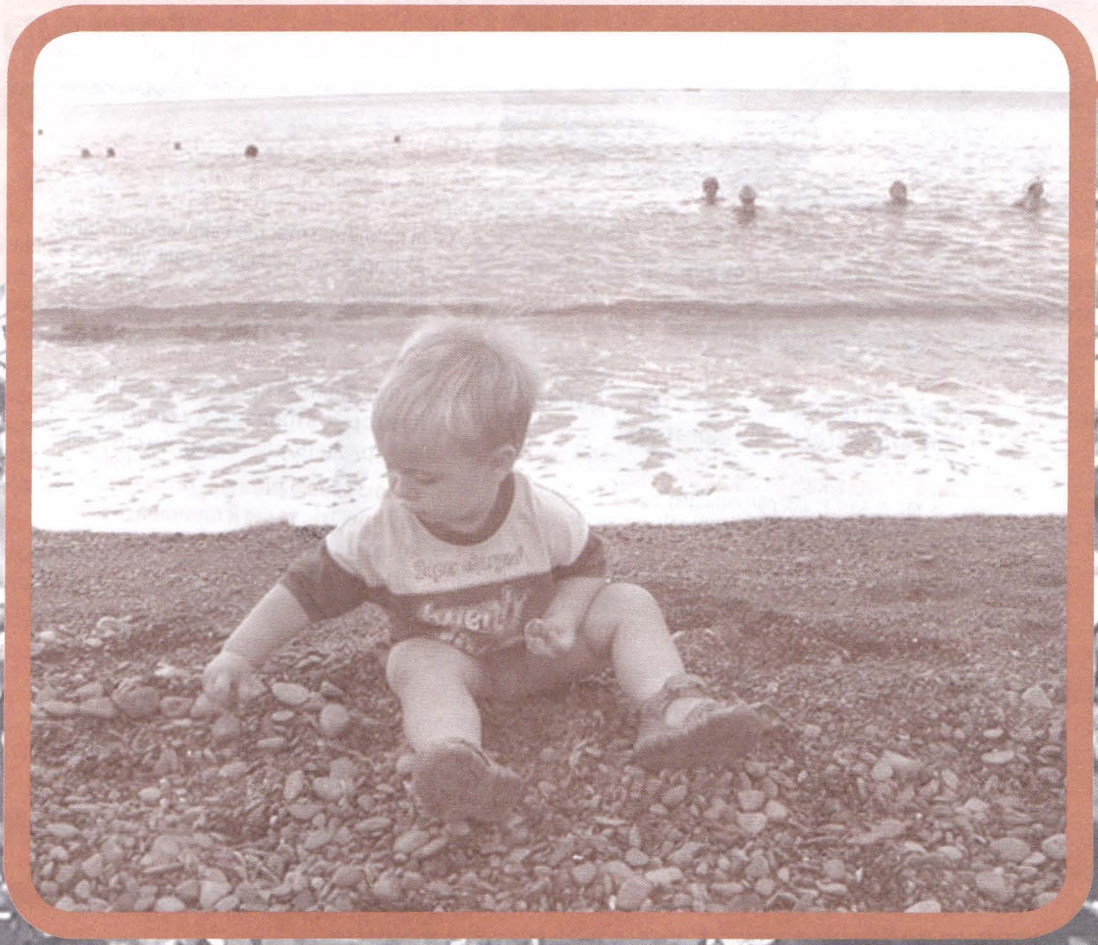

За кілька тижнів хлопчик пішов до школи. У класі виявились різні діти: кожний із своїм характером, своїми звичками, уподобаннями. Минув час, і синок сказав, що не хоче йти до школи, бо там є бешкетні діти і між ними часто бувають непорозуміння.

Мама пішла у його кімнату і звідти щось принесла. Присіла і глянула в очі: "Синку, пам'ятаєш про море?"

Далі показала зелений "камінець" і нагадала йому історію про те, як стираються гострі кути.

Синочок сильно обійняв маму і хотів ще щось сказати, але цього разу жодного слова не було чути. Він мовчки взяв свій наплічник, витер сльози і міцно стиснув щось в руках.

Не завжди можемо зауважити гострі сторони нашого характеру. Лише, коли зустрічаємось із іншими, стає явним приховане.

Проходить час спільного життя, і гострота десь зникає. Залишаємось ми, шліфовані долями інших, тих, хто був поруч нас, хто також став лагідним і залишив найкраще…

КОНКУРС

Шановний читачу, продовжуємо конкурс «Сторінками Святого Письма». Ці запитання стосуються 4-6 розділів Євангелія Господа Нашого Ісуса Христа від Марка.

НА ПЕРЕМОЖЦІВ ЧЕКАЮТЬ НАГОРОДИ!!!

У жеребкуванні візьмуть участь тільки ті, що дадуть правильні відповіді на всі запитання.

Відповіді надсилайте за адресою:
79019, М. ЛЬВІВ, ВУЛ. Б. ХМЕЛЬНИЦЬКОГО, 36,
СВЯТООНУФРІЇВСЬКИЙ МОНАСТИР ОТЦІВ ВАСИЛІЯН, «МІСІОНАРЧИКОВІ».

Найактивніші учаскики, які надішлють щонайменше 3 листи з відповідями (на завдання з різних номерів журналу), візьмуть участь у розіграші суперприза.

Наступний розіграш суперпризів відбудеться у травні 2012 р. Оцінуватимуться роботи за місяці з листопада 2011 р. по квітень 2012 р.

Не забудь вказати свою адресу, номер телефону та свій вік.

БАЖАЄМО УСПІХІВ!

ГЛАВА 4

1) Що відбулося з зерном, яке впало при дорозі?
а) прилетіло птаство і видзьобало його;
б) згоріло коли зійшло сонце;
в) нічого.

2) У скільки більше разів дало плоду те зерно, яке впало на добру землю?
а) в двадцять, в тридцять й у сто разів;
б) в сорок, в п'ятдесят, й у сто разів;
в) у тридцять, у шістдесят, й у сто разів.

3) « Якою мірою міряєте, такою й вам відміряють, та ще й причинять вам…»
а) що виконуєте;
б) що слухаєте;
в) що розумієте.

4) До чого прирівнює Ісус Царство Боже?
а) до зерна гірчичного;
б) до виноградника;
в) до смоківниці.

5) Чи утихомирив Ісус вітер й море?
а) ні;
б) можливо;
в) так.

Заповни таблицю, виріж та надішли в редакцію:

ГРУДЕНЬ 2011 (Євангеліє від Марка)							
	№ запитання					Прізвище	
№ глави	1	2	3	4	5	Ім'я	
4						місто/село	
5						номер телефону	
6						вік	

ПЕРЕМОЖЦІ У РОЗІГРАШІ СУПЕРПРИЗІВ:

Оскільки виявилося, що по три і більше листів написали лише шість учасників конкурсу, то всі шестеро отримають суперпризи.

Отже, переможцями стали:

Христина Ткачик (м. Судова Вишня біля Львова), **Христина Біляк** (с. Грушів-Красне Дрогобицького р-ну Львівської обл.), **Оксана Сенюк** (с. Завишень Сокальського р-ну Львівської обл.), **Тетяна Паславська** (с. Поповичі Мостиського р-ну Львівської обл.), **Ярина Левицька** (с. Васючин Рогатинського р-ну Івано-Франківської обл.), **Назар Павлучкович** (с. Лавочне Сколівського р-ну Львівської обл.).

Щиро дякую всім, хто взяв участь у конкурсі.

«Сторінками Святого Письма»

ГЛАВА 5

1) Який чоловік перестрів Ісуса в Геразинській країні?
а) чоловік з гробу, що мав у собі нечистого духа;
б) розслаблений;
в) сухорукий.

2) Куди ввійшли біси, яких Ісус вигнав з чоловіка?
а) в стадо корів;
б) в стадо свиней;
в) в стадо овець.

3) Що попросив Яір в Ісуса?
а) оздоровлення для себе;
б) оздоровлення для слуги;
в) оздоровлення для дочки;

4) Чи оздоровилась жінка, що мала кровотечу, доторкнувшись до Ісуса?
а) так;
б) так, але пізніше;
в) ні.

5) Чи воскресив Ісус дівчину?
а) ні;
б) так;
в) Ісус нікого не воскрешав.

ГЛАВА 6

1) Ким був Ісус?
а) лікарем;
б) рибалкою;
в) теслею;

2) Заради кого Ірод вбив Івана?
а) Іродіади;
б) Філомени;
в) Клеопатри.

3) Як помер Іван Хреститель?
а) його каменували;
б) йому відрубали голову;
в) його розіп'яли.

4) Скількох людей Ісус нагодував чудесним способом?
а) чотири тисячі чоловіків;
б) три тисячі чоловіків;
в) п'ять тисяч чоловіків.

5) Скільки залишків хліба назбирали після їжі?
а) 12 кошиків;
б) 14 кошиків;
в) 17 кошиків.

ВІДПОВІДІ НА ЗАПИТАННЯ КОНКУРСУ ЗА МІСЯЦЬ ЖОВТЕНЬ

Глава 13: 1) а; 2) а; 3) б; 4) в; 5) а;
Глава 14: 1) б; 2) в; 3) а; 4) б; 5) а;
Глава 15: 1) в; 2) б; 3) а; 4) в; 5) б.

ПРИЗИ ОТРИМАЮТЬ:

Денис Левицький (с. Васючин Рогатинського р-ну Івано-Франківської обл.
Софія Цветкова (м. Бібка Львівської обл.),
Ярина Левицька (с. Васючин).

ВЕСЕЛИНКИ

ПОМИЛИВСЯ НОМЕРОМ

Батько був приємно здивований, почувши, що його балакуча дочка закінчила телефонну розмову всього за 30 хвилин. Завжди вона говорила не менше години.
– Тобі дзвонила подруга? – запитав він.
– Ні, тату, це була не подруга. Просто хтось помилився номером.

І ТАТО МОЖЕ

– От бачиш, і тато вміє тебе викупати, а ти гадав, що без мами не обійтися.
– Звичайно, тільки мама перед купанням знімає з мене черевички.

ІСТОРІЯ ПОВТОРЮЄТЬСЯ

– Пам'ятаєш, тату, ти якось розповідав, що у тебе в школі були погані оцінки...
– Чого це ти раптом запитав?
– Просто подумав, що історія повторюється.

ЩО БУДЕ?

Хлопчик нахилився з вікна третього поверху, під яким ростуть троянди.
– Ти знаєш, що буде, коли випадеш з вікна? – суворо питає мати.
– Еге ж. Я поламаю троянди.

ЗАГАДКА

Підготувала Леся ШТИКАЛО

Виберіть слово

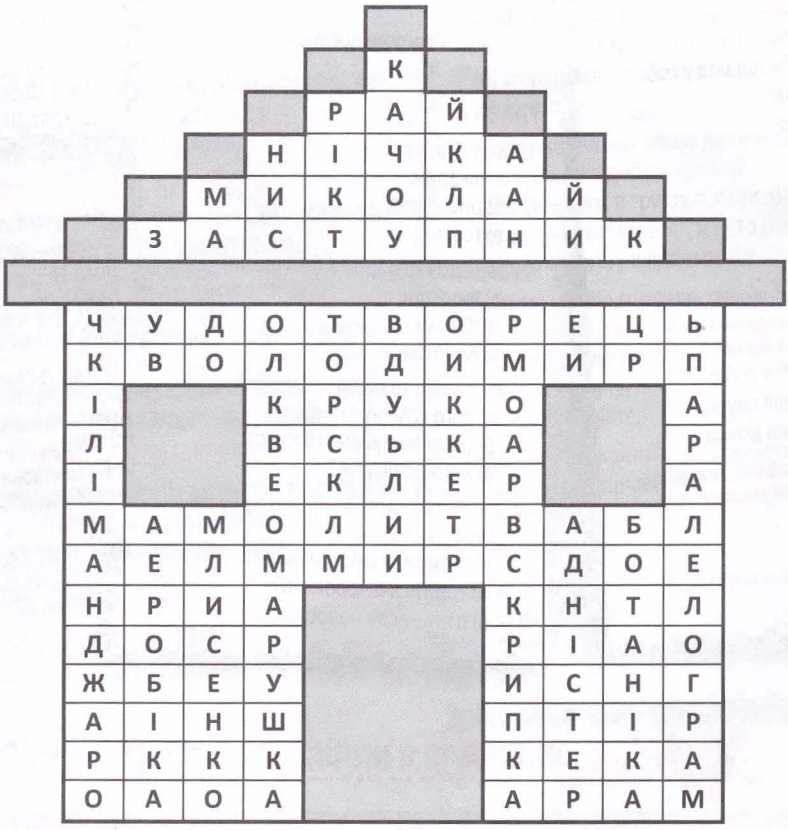

1. Хто на землю сходить з неба, йде по світу, в кожний …? То святий наш Миколай! Чудотворець Миколай! (о. Василь Мендрунь, ЧСВВ). 2. Заварне тістечко з кремом усередині. 3. Ріка на південному заході України та у Молдові. 4. Вірш Юрія Шкрумеляка «… і спокій в кожну хату». 5. Героїня казки Божени Немцової «Сіль дорожча за золото». 6. Любий отче Миколаю, я тебе щорік чекаю. Як приходить грудень місяць – не засну, лише дрімаю. Любий отче Миколаю, я тебе вже добре знаю: йдеш туди, де є …, глянь: я рученьки складаю. Любий отче Миколаю, з нетерпіння я згораю. Приходи хоч раз на місяць – я дверей не замикаю (о. Василь Мендрунь, ЧСВВ). 7. Найвища вершина Африки. 8. «… наш добродій Миколай, він учить нас любити рідний край і для потомків берегти Дніпро, для України сіяти добро» («Робіть добро», муз. Богдана-Юрія Янівського). 9. Чотирикутник, що має дві пари паралельних сторін. 10. Струнний смичковий музичний інструмент. 11. «Я чекаю Миколая» – автор вірша … Герман. 12. Наука про рослини. 13. Український композитор, піаніст, хоровий диригент, педагог, автор дитячих опер «Коза-Дереза», «Пан Коцький». 14. Хто приносить чемним дітям подарунки? Відгадай! То святий наш Миколай! … Миколай! (о. Василь Мендрунь, ЧСВВ). 15. Яка радість, який рай – іде святий …, несе нам даруночки, втіху і пакуночки. 16. Комплекс оздоровчих фізичних вправ, які виконують під ритмічну музику (ритмічна гімнастика). 17. Тиха …, світять зорі, сніг біленький мерехтить. За селом, ген там, під лісом, десь дзвіночок гомонить (Роман Завадович, «Каравана йде свята»). 18. Свято радісне прийшло в кожне місто і село! Цьому святу кожен рад: школа і дитячий сад, старі люди й молоді, а найбільше – ми, малі (Володимира …).

Відповіді на чайнворд, опублікований у числі за листопад 2011 року:
1.Підлисся. 2.Яків. 3.Вагилевич. 4.Читанка. 5.Абецадло. 6.Олена. 7.Автор. 8.Руслан. 9.Народ. 10.Діло. 11.Око. 12.Осінь.

Номер підготував:
бр. Юстин Борис, ЧСВВ

Допомагали: Павло Білик,
Віталій Павлучкович.

ТЕПЕР ПАПА ІВАН ПАВЛО II «ОСЕЛИВСЯ» У ЛЬВІВСЬКІЙ ОПЕРІ

14 листопада в Львівському Національному Академічному театрі опери та балету ім. Соломії Крушельницької відбулася урочиста прем'єра фільму «Шлях до України», присвяченого Папі Іванові Павлу II, та урочисте відкриття його погруддя. Ці дійства приурочені до 10-ліття з часу паломництва Папи до України.

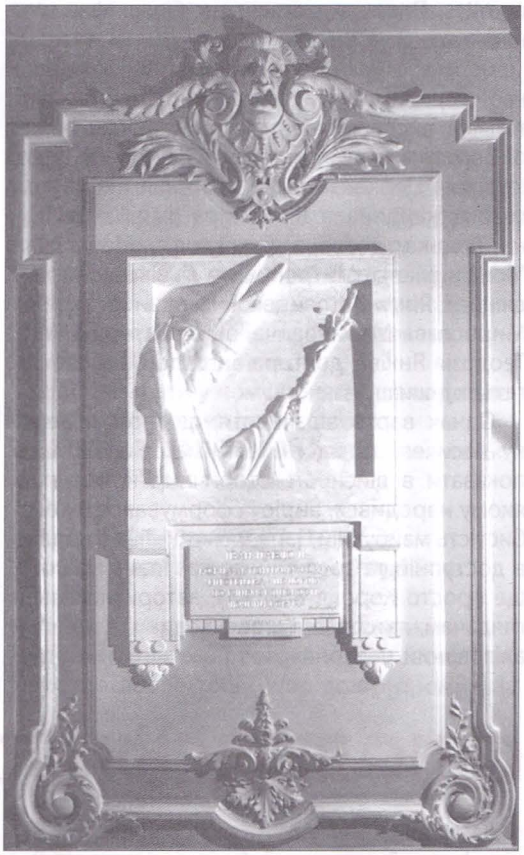

Урочистості відбулися за участю мера міста Львова Андрія Садового, голови Львівської обласної державної адміністрації Михайла Костюка, представників духовенства, освіти та культури міста Львова.

Після освячення погруддя, вітальне слово мали о. Теодозій Янків, ЧСВВ, та директор Національного Академічного театру опери та балету ім. Соломії Крушельницької Тадей Едер.

Така зацікавленість представників української культури постаттю Івана Павла II зовсім не є випадковою. Адже відомо, що Папа у свій час підтримував театр, зокрема й матеріально. Так, саме завдяки папському благословенню та фінансуванню в 2001 році світ побачила опера Мирослава Скорика «Мойсей».

Тадей Едер від імені усієї львівської опери сказав: «Ми зробили те, що повинні були зробити, – ми засвідчили свою пам'ять, свою пошану до Папи Івана Павла II». А допомогли в цьому народний скульптор Ярослав Скакун, який і став автором погруддя, та Орест Блащук, директор Західного головного регіонального управління ВАТ «Приватбанк», який безпосередньо також спричинився до створення цієї пам'ятки. Таке засвідчення є органічним і загальнозрозумілим, бо добре вливається у цілісне розуміння Папи, якого у молодості знали ще й як доброго й талановитого актора.

Один із головних авторів фільму о. Теодозій Янків у вітальному слові висловив захоплення Папою, блаженним Католицької Церкви, якого шанують далеко за межами цієї Церкви. «Папа здолав великі перешкоди на своєму шляху до України, – говорив о. Теодозій. – Однією з найбільших таких перешкод можна назвати й саму Україну, її політичний вимір. Адже саме в 2001 році Україна переживала глибоку політичну кризу, пов'язану з утисками свобод, грубим порушенням прав людини, тотальною корупцією та зневірою самого народу. Однак Папа все ж зважився відбути паломництво до України, не зважаючи на численні пересторороги та навіть відверті погрози. І ще ніхто до того в історії не говорив про Україну з такою пошаною до неї у всій її трагічності та з розумінням її перспективи».

Сам же фільм, присвячений Папі Івану Павлові II, відзначився високою професійністю та

ґрунтовністю при створенні. Ведучий Андрій Охрімович, вже знаний за низкою інших подібних документальних стрічок, у цьому фільмі ще раз зумів захопити глядача настільки, що постать Папи видається ще більш феноменальною.

Добрий журналістський критичний погляд на історичну ситуацію підкріплений коментарями численних дослідників та науковців: о. Бориса Ґудзяка, ректора УКУ, Олега Турія, історика Церкви, єпископа Віталія Скомаровського, кардинала Любомира (Гузара), о. Івана Дацька, доктора богослов'я, Мечислава Мокшицького, Митрополита Львівської архидієцезії Римо-Католицької Церкви в Україні, Мирослава Мариновича, віце-ректора УКУ, о. Теодозія Янківа, доктора богослов'я, та ще багатьох інших.

Однак варто відзначити, що попри велику насиченість історичним матеріалом, щоб показати в дійсності історичний контекст, в якому народився, виріс і сформувався як особистість майбутній Папа, сюжет фільму подано в доступній та зрозумій формі. Івана Павла II, ще просто Короля Войтилу, автори показали глядачам, як справді живу людину, а не зідеалізований персонаж, – з його дитячими пустощами, юнацькими захопленнями та зрілими поглядами на життя.

Шлях першого Папи-слов'янина зображений настільки різносторонньо і з усіх боків сильно, що навіть пересічний глядач зможе з'ясувати для себе ті моменти політичного життя світу, які часто ставали рушійними у прийнятті важливих рішень. А коли сюжет фільму дійшов до теми замаху на блаженного, жінки, не соромлячись, витирали сльози, а чоловіки недвозначно кивали головами.

Папа все ж приїхав до України, здається, і то в момент, коли його найбільше потребували, і виправдав, а можливо, й перевершив, очікування. Саме такий підтекст можна побачити у презентованому фільмі.

Папа Іван Павло II був живим свідком надії, який закликав «відкрити двері широко для Христа». Він усе своє життя ніс надію туди, де інші опускали руки, радів з тими, до кого боялись наближатися, молився за тих, кого навмисне забули. Він був тим, якого так вдало описав у книзі «Свідок надії» Джордж Вайгер і про якого тепер є ще й добрий фільм «Не бійтеся бути святими. Шлях Папи Івана Павла II в Україну». ■

Джерело: Юля Гнатів, сайт РІСУ

СЕНС ЛЮДСЬКОГО ЖИТТЯ...

Володимир,
м. Іршава Закарпатської обл.

Найбільший дарунок від Бога, воно коротке й швидкоминуче. Часто ми забуваємо для чого воно нам, чому воно є?

Чому народжуємось і помираємо? Напевно, щось спричиняє цю смерть? Так, це гріх. Саме через гріх ми помираємо, але маємо надію на життя вічне. Перебуваючи на цій землі, ми часто забуваємо, що перебуваємо у вигнанні.

Всі якось метушаться, збирають, нагромаджують багатства світу цього, не знаючи, хто це збере та забуваючи, що є ще й Царство Небесне і потрібно збирати скарби саме для нього. Живучи в цьому матеріальному світі, людина часто забуває за Бога-Творця всього видимого й невидимого, Він є початок і кінець, Він є любов, бо створив нас на образ і подобу Свою.І полюбив нас перед віками, і Сина свого Єдинородного послав, щоб спасти нас від гріха та диявола, смертю смерть подолавши і даруваши нам життя вічне, відчинивши двері неба-Царства Небесного.

Людина часто забуває цю любов Отця Небесного до нас, грішних. Далеко не всі йдуть тією стежкою, яка веде до Царства Небесного. Саме гріх нас віддаляє від Бога і Життя Вічного і зближує з дияволом та пеклом… Звичайно, людині непросто збагнути це, будучи тут, на землі, вона настільки немічна, що навіть не

може пізнати світ цей, а що тоді говорити про світ духовний-Небо-Царство Небесне.

Саме наша смерть нам повинна нагадувати, що життя-це подарунок і воно не належить нам, якщо б належало нам, то хіба ми не могли б його продовжити до вічності.Та не можемо, бо воно належить Богу-Творцю Небесному. Маємо постійно чудову нагоду позбавитись гріха через Св.Тайну Сповіді і Св.Причастя Тіла й Крові Ісуса Христа.

І ми повинні все робити для того, щоб мати Життя Вічне. Смерть зупиняє наше життя тут на землі, але наша душа вічна, через яку ми уподібнюємось до Бога. для справедливого суду Бог створив рай і пекло, в рай ввійдуть праведні, в пекло-грішники, які не хотіли позбутися гріха й чинили зло в очах Господніх до кінця життя, і не хотіли покаятись.

Через смерть пройшли всі, навіть – Син Божий – Ісус Христос і на третій день Воскрес! Саме Воскресінням Ісус Христос-Агнець Божий-смертю смерть подолав і диявола знищив і подарував нам можливість, навіть вмерши, мати життя вічне!

Важко уявити нам, перебуваючи тут на землі, яке воно, життя вічне. Якщо людина-християнин усвідомлює, що вона покликана до вічності, то повинна робити все для того, щоб успадкувати вічне щастя – Небо.

Для цього усвідомлення життя вічного і спасіння існує Біблія-Святе Письмо. Воно відкриває нам очі на вічну істину, бо натхненне Святим Духом через пророків та євангелистів. Саме Біблія допомагає нам пізнати Бога через Слово Боже, і таким чином наблизитись до Нього.

Проблема в тому що дуже багато людей нехтують Святим Письмом, вважаючи його «художньою книгою».Це велика помилка – вважати втраченим часом читання Біблії. Кожна людина відчуває у серці спрагу за Словом Божим. Навіть якби кожного дня читала уривок з Біблії, то всього б не збагнула, бо там виявляється Мудрість Божа.

Однак життя швидко проминає. Пам'ятаю себе як учня школи, а вже закінчую університет, було колись 15 років, а зараз вже 24, і не знаю, якої хвилини мені доведеться з життям розпрощатись. Смерть, як знаємо, приходить як злодій, не знаєш якої хвилини наступить.

Одних смерть забирає в зовсім юному віці, а інших, навпаки, з сивиною на скронях, і вони побачили своїх внуків чи правнуків. Щодо смерті в юному віці, то нам це дуже складно зрозуміти і сприйняти, що на це воля Божа. Припустимо, одна людина грішила в молодості, а інша, навпаки, жила праведно, то першій Бог може продовжити життя, щоб покаялась і мала життя вічне. Всемогутній Бог не хоче примушувати людину йти до Нього, бо Бог дав нам волю вибирати добро або зло. Бог постійно кличе й чекає як люблячий Батько. Мудра та людина, яка відгукнеться на Господній заклик. «Наверніться й вірте!», – цей заклик постійно актуальний на дорозі спасіння.

Щоб нагадати у чому полягає шлях до спасіння-потрібно пригадати

10 БОЖИХ ЗАПОВІДЕЙ, даних Богом всьому людству через пророка Мойсея.

Ось вони:

1. Не знай інших богів, крім Мене.
2. Не взивай намарно ім'я Господа Бога свого.
3. Пам'ятай день святий святкувати.
4. Шануй батька твого й матір свою, щоб було добре тобі і щоб довго прожив на землі.
5. Не вбивай.
6. Не чужолож.
7. Не кради.
8. Не свідчи ложно на ближнього свого.
9. Не пожадай жінки ближнього свого.
10. Не пожадай ніякого добра, що є в ближнього твого.

Зробивши іспит сумління, християнин повинен би покаятись у кожному грісі, який являє собою свідомий і добровільний переступ певної Заповіді Божої.

Однак жоден християнин не йде до Бога сам, але зростає у чеснотах у спільноті віруючих людей, яку називаємо Церквою.

Церква як добра мати вчить, що слід, а що не слід робити. І нагадує, що людині необхідно вірити повсякчас.

І показувати свою віру на практиці щоденного життя.

Ось перелік гріхів, яких аж ніяк не повинен християнин допускатись і чесноти, до яких потрібно прагнути:

1. Гордість	1. Покора
2. Захланність	2. Щедрість
3. Нечистота	3. Чистота
4. Заздрість	4. Любов
5. Обжерливість й пияцтво	5. Поміркованість у їжі та спиртних напоях
6. Гнів	6. Терпеливість
7. Лінивство	7. Ревність. Працьовитість

Гріхи, що кличуть за пімсту з неба:

1. Навмисне чоловіковбивство.
2. Содомський гріх (гомосексуалізм, лесбіянство, педофілія).
3. Покривдження вдів й сиріт.
4. Затримання зарплати за належно виконану працю.

П'ять умов доброї Сповіді:

1. Іспит сумління.
2. Жаль за гріхи.
3. Постанова поправити життя.
4. Визнання гріхів.
5. Здійснення покути.

Щирий жаль є тоді, коли ми шкодуємо за наші гріхи не зі страху перед карою, а з любові до Бога, що ми тими гріхами тяжко образили Його, найвище добро, гідне всякої любові.

Шість церковних заповідей:

1. Встановлені свята святкувати.
2. В неділю й свята Службу Божу відвідувати і брати в ній активну участь.
3. Пости заховувати. Дотримуватись приписаних Церквою постів, але без показовості цих дій.
4. Кожного року хоч один раз сповідатись й у Великодному часі причащатись.
5. Весіль і забав у заборонені часи не справляти.
6. Поганих книжок і часописів не читати (гороскопи,магія,окультизм,спіритуалізм).

Крім того, Церква вчить, що треба вірити, щоб спастися. Точний зміст знаходимо у «Символі Віри», який починається такими словами: «Вірую в Єдиного Бога Отця...».

Церква навчає, що душа людська є безсмертна, однак диявол намагається засліпити людину до такого ступеня, щоб вона зовсім не думала про душу і про потойбічне життя.

Наведемо один приклад: хоча кожна статистика відносна, користуємось однією анкетою, проведеною в одному з університетів США.

Студентам і викладачам задали 2 запитання.

1. Чи віриш ти, що людська душа людська є безсмертною?

40% відповіли «так», біля 35% відповіли «не знаю, не задумувувався», а інших 35% сказали «ні».

2. На запитання «чи віриш ти у потойбічне життя?»

45% відповіло так, 35% не задумувались, а 20% сказало ні.

Це показує те, що злим духам вдалося звести на дорогу у пропасть дуже велике число людей, з яких деякі вважають себе християнами.

Закінчуючи ці наші роздуми про сенс життя людини, мусимо собі усвідомити, що кожен з нас мусить визначитись, чи буде цілковито довіряти Богу, як джерелу життя і любові у всесвіті, а також вірити і слухняно виконувати те, що Церква навчає, або навпаки буде віддаватися спокусам диявола і сенс свого життя бачити в грошах, у славі, насолодах тілесних тощо.

Очевидно, що тільки та людина, яка стоїть на стороні Божій, на стежині добра і шляху до вічного щастя, може допомогти людині, яку диявол обманув.

Ісус Христос дав своїм послідовникам виразне завдання, в тому числі і нам з вами: «Ідіть по всьому світу і зробіть моїми учнями усі народи» (Мк 16,15).

Отож, сенс нашого життя має два виміри:

1) Спасти свою душу і стати на шлях спасіння, щоби у потойбічному житті втішатися навіки небесною радістю.

2) Своїм прикладом, своєю молитвою та іншими засобами комунікації, і усним переконанням допомогти більшому числу людей, які живуть у полоні диявола, тобто у тяжкому гріху, або ще взагалі не знають про Ісуса Христа, перейти на сторону Божу і стати поруч з нами, щоб таким чином стати на шлях спасіння. ■

ХЛІБ

Наталія РОМАН

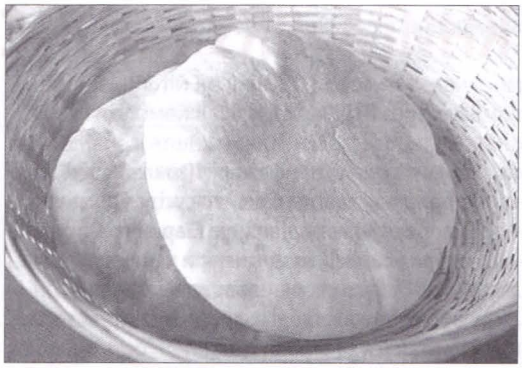

Як смачно пахне хліб! Ніжно пригорнув він до себе золоте проміння сонця і срібне мерехтіння зір. Увібрав щедрість і багатство землі, наповнився теплотою людських рук. Прийшов до нас на стіл велінням Творця. Дякуємо тобі, Господи за цей скарб!

Господня мудрість створила землю і наповнила океани водою. І Господня мудрість зібрала докупочки на тоненькому стебельці маленькі зернятка пшениці.

Смачним хлібчиком годувала свого улюбленого Сина Мати Марія. А через деякий час Він, Господь, Сам наситив хлібом тисячі тих, хто слухав Його науку. І в Тайній Вечері наш Господь поблагословив хліб і вино, встановлюючи Тайну Пресвятої Євхаристії.

Дякуємо Тобі, Господи, за хліб. Бо як нам без нього!

...У далекому 1949 році моєму батькові Івану було 14 років, коли йому і двом меншим братикам: одинадцятирічному Миколці і восьмирічному Михасику померла мама. Через деякий час дід Ілько одружився вдруге. А через рік, на саме Різдво, серед ночі, компартійні нелюди вивезли дідову сім'ю у далекий і холодний Сибір.

Після довгої і тяжкої тридцятиденної поїздки в жахливих умовах у товарному поїзді рідні прибули в Іркутську область, в одне із сіл Зимінського району.

Поселили дідову сім'ю в старій закинутій дерев'яній хаті. Дід почав працювати столяром у колгоспі. Тато часто допомагав йому. Мачуха з маленькими дітьми поралася на господарстві.

Тато часто згадує, як довгими холодними сибірськими вечорами він тулився з братиками до теплої глиняної печі і сумував за рідною домівкою, за Україною. Надворі вдень – мінус 40°С і більше градусів морозу, а вночі більше, ніж – 50°С. Тож не дивно, що на ранок хлопчикам волосся примерзало до стіни, бо й накритися не було чим.

А ще, згадує батько, дуже хотілося їсти. Малий Михайлик не раз обнімав татка за шию і з надією шепотів на вухо:

– Тату, дайте хлібчика!...

А справжнє свято настало тоді, коли дідові вперше за роботу видали невеликий мішок пшениці.

Щасливий, усміхнений він переступив поріг хати, перехрестився і мовив:

– Діти! Бог вислухав наші молитви і дав нам хліб.

Перемоловши зерно на муку, мачуха спекла хліб. Спечені запашні хлібини лежали на дерев'яній лаві, як злитки золота. Від духмяного хлібного запаху, здавалося, паморочиться в голові. Вони, діти, радо бігали, стрибали навколо хліба і гладили руками його золотисту скоринку. У цей день напевно усміхався кожен куточок старенької хати. Усміхався й Ісус з Блогородицею на маленькій іконці, схованій у щілині біля вікна...

З цього часу минуло майже шістдесят років. Батько навчив нас, дітей, хрестити хліб, перш ніж його надрізати. І зараз вчить цього своїх внуків:

– Дякуйте Богові, діти, за кожен день, прожитий на Батьківщині, і за кожен шматок хліба. Дуже хочу, щоб ви ніколи не пережили того, що пережило наше покоління: голод, холод, розлуку з рідною землею.

Тому ніколи не переставайте просити у Господа миру і спокою, і хліба насущного на кожен день!

КНИГА, ЯКУ НАПИСАВ БОГ

Валентина ВЗДУЛЬСЬКА

Якось до старої професорки (звали її пані Добридень) завітали двійко сусідських дітей – хлопчик Роман і дівчинка Маринка. Обидвоє набурмосились, немов хмари перед дощем. Мудра бабуся спершу зварила їм гарячого шоколаду, а вже тоді взялася розпитувати, що там сталося за страхіття.

– Ромчик – бевзь, бо не вірить, що Біблію написав Бог, – буркнула Маринка, сьорбаючи напій.

– Це дурниця, – заперечив Ромчик, рішуче витерши шоколадні вуса. –Ніхто ніколи не чув, щоб Бог писав книжки. Біблію написали люди!

Нещодавно Ромчику виповнилося десять років, тоді як Маринці – тільки сім. Хлопчик вважав, що розуміється на житті краще за сестру. Маринка ж любила сперечатися про все на світі.

– Які-такі люди? Чому ж тоді на Книзі не написано ім'я автора? – вигукнула Маринка, втішена своїм здогадом. – Це тому, що всі й так знають, що Біблію написав Бог!

Ромчик задумався і збирався вже було відповісти, але...

– Гм, – сказала вона поважно й начепила на носа маленькі кругленькі окуляри. – Бачу, справа серйозна.

– Розсудіть нас, пані Добридень! – попросили діти.

– Гм, – повторила старенька професорка й раптом сказала. – Справа в тім, що ви обидва, і ти, Романе, і ти, Маринко, маєте рацію. Біблію написав і Бог, і люди.

– Як таке може бути?! – вигукнули спантеличені діти.

– Так-так, саме так і було! Але ви правильно робите, що дивуєтеся. Бо це й справді дивовижна історія. Дивовижніша за найдивовижнішу казку. Якщо ви сидітимете тихенько, я вам її розповім.

Діти пообіцяли сидіти, як миші, й пані професорка почала свою розповідь.

– З давніх давен, – оповідала вона, – серед обраного Богом народу з покоління у покоління передавалася правда про те, як Бог створив світ, про перших людей Адама і Єву, про братів Каїна та Авеля, про Ноїв ковчег, потоп на землі, Вавилонську башту, Авраама та його нащадків. З появою писемності ці перекази почали записувати, аби не втратилось з них жодної дрібнички.

– Ага! – переможно вигукнув Ромчик.

– Не перебивай! – серйозно сказала Маринка. Пані професорка їй подякувала і продовжила свою розповідь.

– Окремі найдавніші записи про всі ці дивовижні події, – сказала вона, – з'явилися ще за тисячу років до народження Ісуса Христа! Так, так, саме так! Згодом переказів та всіляких творів назбиралося так багато, що настав час дати їм лад та укласти в збірку. Цим зайнялися юдейські книжники та священики. І от, працею багатьох поколінь, за два-три століття до народження Спасителя така збірка з'явилася і відома вона як юдейська Біблія або Танах, священна книга юдеїв.

– А я знаю, що означає слово «Біблія»! – вигукнув Ромчик. – Воно означає «книги», бо до складу Біблії входить багато книг.

– От же ж розумник узявся, – пробурмотіла сердито Маринка.

Але пані професорка захоплено вигукнула:

– Так, так, саме так! Багато книг! Пятикнижжя Мойсеєве, книги історичні, книги повчальні та поетичні, а також книги пророків! Дивовижні, цікаві книги! Їх писали, записували і переписували різні люди майже тисячу літ! І ми з вами легко можемо їх почитати, бо усі вони лягли в основу нашого Старого Заповіту!

– А тоді з'явився Новий Заповіт? – запитала Маринка.

– Не одразу! – підморгнула професорка. – Спершу на землю прийшов наш Спаситель, Ісус Христос. Він жив, проповідував, зцілював людей і помер на хресті за гріхи всього людства, воскрес і вознісся на небо.

– Ми знаємо! Ми знаємо! – захитали головами діти.

– Після Його смерті й дивовижного воскресіння учні Ісуса, святі апостоли, розійшлися світом звіщати новину про спасіння, яке приніс людям Господь. А тоді, само-собою, з'явилися люди, які

вирішили записати історію життя та вчення Ісуса, щоб блага вість про спасіння стала доступною всім. Це були...

– Євангелісти! Матвій, Марк, Лука та Іван, – перелічив Ромчик.

– Молодець! – похвалила його пані професорка. – Так до кінця першого століття від народження Христа з'явилися Євангелія, – продовжила вона. Слово «Євангеліє» і означає «блага вість», тобто «добра звістка» про Ісуса як нашого Спасителя. Євангелія лягли в основу Нового Заповіту, до них додали розповіді про життя і діяння апостолів, їх послання-проповіді, а найостаннішим увійшло Одкровення або Апокаліпсис – пророцтво про друге пришестя Христа і кінець світу. Всього до Нового Заповіту увійшло 27 книг. Так, так, саме так! Згодом обидва заповіти – Старий і Новий – були об'єднані у християнську Біблію або Святе Письмо, священну книгу всіх християн.

Пані професорка зняла окуляри, відпила трохи шоколаду і лише потім помітила, що дівчинка сидить, як у воду опущена.

– Що сталося, Маринко?

– То Біблію написав не Бог... – промовила вона так сумно, що навіть Ромчику стало незручно радіти з перемоги у суперечці.

– Та ж ні, маленька, найцікавіше якраз в тому, що саме Бог і є справжнім автором Святого Письма, хоча різні книги Біблії й писали різні люди понад тисячу років. Так, так, саме так! А зрозуміло це стало завдяки одному диву, що сталося в далекому Єгипті ще за два з половиною сторіччя до народження Ісуса Христа.

Так сказала пані професорка, а вона завжди говорила тільки правду. І в дітей аж очі заблистіли від цікавості. Та хитра добродійка спершу витримала добрячу паузу, і лише тоді продовжила оповідь:

– Правив у тій країні цар з довгим незвичним ім'ям – Птоломей II Філадельф. І була у Птоломея одна з найбагатших у світі бібліотек, розташована у славетному місті Александрія. Якось почув цар від свого бібліотекаря, що мають юдеї у себе дивовижну книгу, в якій розповідається про сотворення світу, перших людей, пророка Мойсея та всілякі інші дива, що творилися на землі за давніх часів. Йшлося, як ви вже знаєте, про юдейську Біблію, точніше, про її першу частину – П'ятикнижжя Мойсеєве, яке юдеї звуть «Тора». Будь-що зажадав Птоломей мати її у своїй бібліотеці. Цар відрядив до Єрусалима послів, а ті, дістався згоду первосвященика, привезли в Египет сувої Тори. Разом з ними приїхали і перекладачі, що мали перекласти священну книгу зрозумілою цареві грецькою мовою. Як розповідає легенда, сімдесят два книжники трудилися над П'ятикнижжям сімдесят два дні окремо один від одного. Та кола настав час звіряти роботу, здивований цар побачив, що всі переклади однаковісінькі, немов хто надиктовував його перекладачам на вухо! Так і Птоломей, і всі, хто довідався про це диво, повірили в те, що рукою перекладачів водив сам Бог. От і до тепер всі християни вірять у те, що зміст Святого Письма з'явився під натхненням Святого Духа, а людина, яка написала ту чи іншу книгу Біблії, передала досконале Боже Одкровення мовою й образами своєї епохи.

– Ось така історія про Книгу, яку написав Бог, – додала пані професорка.

– Руками людей! – додав Ромчик.

– Так, так, саме так! – додала Маринка і всі троє весело засміялися.

ЧОМУ ПОТРІБНО СПОВІДАТИСЯ ПЕРЕД РІЗДВОМ?

Зазвичай сповідь досить часто у нас асоціюється передусім із Великим постом, бо сказано, що християнин має хоча б раз у році у великодньому часі сповідатися. Такий підхід настільки вкоренився, що сьогодні побутує дещо спрощене, формалізоване, а навіть перевернуте уявлення про таїнство сповіді.

Сповідь – це не якийсь ритуал, не формальність, яку треба відбути, і навіть не гігієна душі, яку треба періодично очищати. Це таїнство, яке нерозривно пов'язане з іншим таїнством – хрещенням, бо у сповіді ми можемо відновити той стан чистоти, безгрішності, який отримали при хрещенні. Як писав російський православний богослов о. Олександр Шмеман, перво-

родний гріх полягає не в порушенні певних боговстановлених правил, а у відпадінні від Бога, у тому, що замість Бога людина вибрала щось інше: чи то світ, чи саму себе. І ми щодня приречені робити цей вибір. Ми є свідомі нашої гріховності, яка є нашим онтологічним станом, бо немає людини, що жила б і не згрішила. «Сповідь не є самоціллю. Сповідь є нагодою, щоби очистити душу, стати в стан, який богослов'я називає «стан освячуючої ласки», щоби могти увійти в єдність через Причастя», – розповідає духівник Українського католицького університету, доктор богослов'я о. Ігор Пецюх.

Це не означає, що кожне причастя вимагає сповіді, але сповідь дозволяє нам залишити свої гріхи і просити Бога про силу, яку він дає у причасті, щоби більше не грішити, щоб жити у святості. Причастя є тою силою, бо Господь входить у нас, стає одним із нас на молекулярному рівні, стає для нас поживою, щоби ми могли жити Його життям, щоби, вийшовши з церкви, ми могли любити, як Він, прощати, як Він, сприймати інших, незалежно від того чи подобаються вони нам, чи ні. Зрештою, щоби жити іншою якістю життя, бо все, що ми робимо в церкві, всі наші співи, всі богослужіння тільки для того служать, щоб ми могли жити інакше, жити любов'ю.

Підготувати ясла своєї душі

«Уся лірика різдвяного періоду спонукає нас, щоб приготувати ясла своєї душі, щоб вони були чисті, прибрані, щоб Христос, який народився колись, більше ніж 2000 років тому в Вифлеємі, міг також народитися в моїй душі, – каже о. Ігор. – І сповідь необхідний елемент цих приготувань». Але, як зазначає отець, хоч Великдень і Різдво – два найбільші свята, до яких ми намагаємося гідно приготуватися, замало є і двічі в році сповідатися, адже важко проаналізувати своє життя впродовж шести місяців. «Чи є можливо пригадати, що було зі мною три місяці тому, хто мене чи я кого образив у трамваї, чому я тоді був такий злий, на кого», – зазначає священик.

Але якщо в кого виникла думка, що один раз у році сповідатися замало, то отець Ігор радить обов'язково піти до сповіді і перед Різдвом, приступити до причастя, відчути його силу, потребу святості. А тоді на Йордан варто спитати себе, чи я готовий приступити до причастя, чи потребую цього. Адже сповідь – це поворотний момент в житті, який спонукає до якоїсь зміни, до внутрішнього преображення.

Наше завдання є стриміти до святості, стриміти, щоби певних речей уже не робити. Те, що священик говорить наприкінці сповіді: «Йди і більше не гріши», – не може залишитися порожньою фразою, ритуалом. Це має бути справді настановою – робити все, щоби не грішити. «Ми свідомі того, що б ми не робили, все одно впадемо, але важливо, коли і де я впаду. Навіть якщо диявол приступить до мене з іншого боку, об іншу річ я спіткнуся іншого разу, то до тої я вже не хочу вертатися, іншим разом я вже буду боротися з іншою проблемою», – каже священик.

Важливо робити іспит сумління якомога частіше. Давня традиція каже: щодня перед сном проаналізуй свій день, подякуй Богові за те, що було добре, перепроси, що було погано. Якщо в такий спосіб підходити до життя, щоб у кінці дня підбити його підсумок, то в кінці тижня виникне бажання сказати, що більше з тим я жити не хочу, не можу.

Змагання за святість

Не можна розглядати сповідь як рутинну справу, оскільки вона є змаганням за святість. Це змагання триватиме все життя, воно не матиме кінця. Воно має бути духовним прогресом, навіть якщо здаватиметься, що я стаю щораз гіршим. За словами о. Ігоря, це характерне явище для людей, які починають жити духовним життям, що поки сповідався раз у році, все було гаразд. Почав сповідатися частіше, і то не так, і там не так.

«Це не ти стаєш гіршим, але краще починаєш бачити себе, стаєш вимогливішим до себе, – зазначає він. – Навпаки, дуже часто інші бачать у тобі якийсь розвиток, а ти в собі – регрес. Якщо людина певні речі бачить, то є шанс, що почне з ними боротися». ■

Джерело: dyvensvit.org

ДУХОВНИЙ СВІТ ЗБАГАТИВСЯ

Борис ВОЗНИЦЬКИЙ
Директор Львівської галереї мистецтв,
Герой України,
член-кореспондент НАМ України,
лауреат Національної премії
України ім. Тараса Шевченка

Про книгу «Мистецтво України та діаспори: дереворізьба сакральна й ужиткова» Заслуженого діяча мистецтв України, професора Богдана Тимківа.

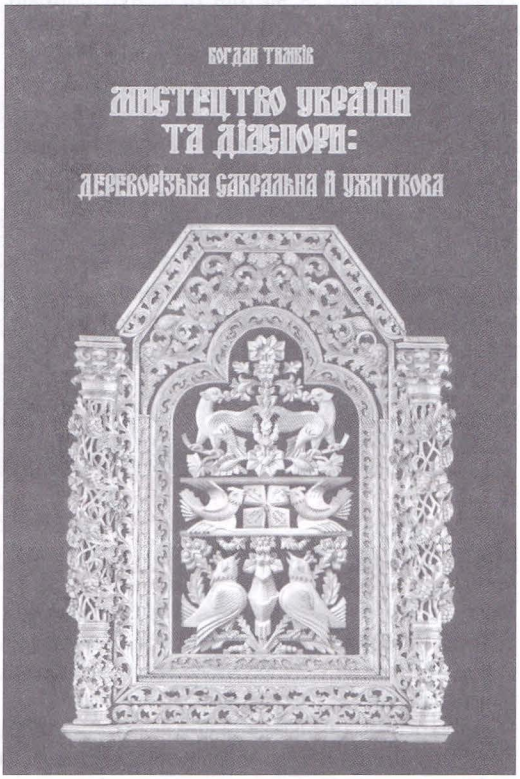

Українська сакральна й ужиткова дереворізьба є однією з яскравих складових національного мистецтва, однак, на жаль, ще й досі містить багато прогалин у своїй багатовіковій історії. Тому на часі постало видання зазначеної книги.

Ця праця акумулювала на своїх сторінках увесь шлях становлення та розвитку мистецтва дереворізьби: від оздоблення декором примітивних знарядь праці й побуту до шедеврів іконостасного різьблення різних історико-культурних епох. Твори сакрального мистецтва є невід'ємною частиною художньої деревообробки. У радянський період сакральна тематика в силу соціально-політичних обставин поступово втрачала перспективу свого розвитку, а сьогодні її роль у суспільному житті, духовному розвої і поступі держави зростає. Тому необхідно повернутись до тисячолітніх традицій сакрального мистецтва, детальніше вивчати і висвітлювати духовну спадщину, освоювати ідеї, набуток світової культури, від якої майже століття Україна була ізольована. Нове покоління митців намагається пізнати першоджерела прекрасного і духовного, що зародилося в сиву давнину під впливом магічних вірувань наших предків. І своєрідним путівником цього пізнання стане книга Богдана Тимківа.

На превеликий жаль, ми маємо не так багато фундаментальних досліджень саме в галузі сакральної дереворізьби. І. Свєнціцький, С. Таранушенко, М. Драган, Я. Константинович, В. Свєнціцька, В. Овсійчук, В. Пуцко написали цілу низку ґрунтовних досліджень, які, безумовно, заклали підмурівок для створення узагальнюючих праць, що лягають в основу концепції розвитку іконопису і виготовлення сакральних творів в Україні та за її межами. Власне, першим кроком у вивченні монументально-декоративного різьблення в Україні стало дослідження Михайла Драгана, присвячене різьбленому декору царських врат іконостаса. Майже через 40 років гідним продовженням досліджень, започаткованих М. Драганом стала праця професора Б. Тимківа. Він опрацював в ширшому масштабі велику кількість артефактів сакрального й ужиткового дереворізьблення, зосередивши свою увагу на декоративному оформленні як іконостасів, літургійних та обрядових предметів, так і ужиткових речей.

Книга Богдана Тимківа є вагомим внеском в українське мистецтвознавство, яке завдяки

йому збагатилося новими ґрунтовними напрацюваннями, що досі були невідомими широкому загалу науковців, митців та шанувальників національного мистецтва.

Сьогодні гостро назріла необхідність збереження істотних знань про художні особливості, традиції мистецької спадщини минулого, про шляхи розвитку і взаємозв'язку мистецтва дереворізьби України та західної української діаспори як у духовно-сакральному, так і в побутовому контекстах національного життя. Автор ретельно вивчив аспекти і цієї проблеми, адже внаслідок давніх еміграційних та реемігрційних процесів, в яких активну участь брали й українські митці, творилася своєрідна палітра мистецько-культурних взаємозв'язків, запозичень і творчих надбань у художній культурі українського народу.

Своїм багатогранним дослідженням Б. Тимків значно розширив наші знання про складні художньо-мистецькі процеси, що відбувалися за межами України. За століття перебування на чужині українська діаспора зберегла та розвинула кращі тенденції і риси національного мистецтва.

Загалом, праця Богдана Тимківа є актуальною, завдяки тому, що в ній проаналізовано не тільки мистецтво минулого, а й творчість сучасних митців, на значно вищий рівень піднято роль українського митця в збереженні та розвитку різних видів мистецтв, зокрема, сакрального.

Джерело: Тимків Б. Мистецтво України та діаспори: дереворізьба сакральна й ужиткова. – Івано-Франківськ: Нова Зоря, 2010. – 312 с., 563 іл.

"НЕ ЗГАСАЙТЕ, ЯСНІ ЗОРІ..."

Пам'яті о. Маркіяна Шашкевича

Уляна ТИМЧУК,
журналіст, катехит,
член товариства "Містична троянда",
церква св. Андрія у м. Львові

6 листопада 2011 року минуло 200 років з дня народження українського поета і просвітителя отця Маркіяна Шашкевича. Приємно, що майже на всіх рівнях вшанували цю славну постать, відбулися численні передачі, вечори, святкові заходи.

Маркіян Шашкевич – особистість, яку не змогли викреслити навіть з радянської української літератури, лише подали її дещо викривлено. На жаль, і сьогодні зустрічаємося з подібними явищами, коли говорять про Шашкевича як громадського діяча, поета, просвітителя, будителя Галичини, навіть словом не згадуючи про нього як греко-католицького священика.

Читаючи сторінки його біографії і творчості, згадати славне ім'я великого українця отця Маркіяна Шашкевича, вирішили і члени молодіжного товариства "Містична троянда" та підготували вечір "Не згасайте, ясні зорі..."

Марійське молодіжне товариство "Містична троянда" при церкві св. Андрія у м. Львові заснував 1995 року отець Антоній Масюк, ЧСВВ. З тих часів і дотепер воно активно гуртує на молитовні зустрічі десятки молодих людей. Члени товариства зустрічаються двічі на тиждень зі своїм духовним провідником о. Володимиром Кусим, ЧСВВ, для молитви, читання Святого Письма і бесід на актуальні теми. Співголовою товариства упродовж усього його існування є п. Анна Дудикевич – натхненник та ініціатор добрих ідей і проектів.

5 листопада цього року в Палаці культури ім. Петрушевича у Львові відбувся духовний концерт під назвою "Не згасайте, ясні зорі...", метою якого було зберегти пам'ять і донести правду про отця Маркіяна Шашкевича.

У вступному слові о. Володимир Кусий, ЧСВВ, відзначив, що праця над сценарієм була непростою. Матеріалу життя о. Маркіяна Шашкевича, на превеликий жаль, не так вже й багато. Варто сказати, що о. Маркіян

Шашкевич для о. Володимира є особливо близьким. Золочівщина єднає обох священиків-земляків (о. Маркіян народився в с. Підлисся Золочівського району, а о. Володимир у м. Золочеві).

Перед глядачами постали словесні картини з життя о. Маркіяна, його думки, твори, відгуки про нього відомих людей. Варто відмітити акторські здібності члена товариства Романа Брунарського, котрий майстерно справився із роллю о. Маркіяна Шашкевича.

Духовний вечір молитовно зігрівали пісні у виконанні о. Володимира Кусого, ЧСВВ, та хору «Містична троянда» під керівництвом Іванни Олійник.

Духовний вечір пам'яті славетного українця-священика пройшов на одному диханні. Глядачі у залі довго аплодували. Від імені парафіян слово подяки всім наставникам і членам товариства висловила п. Людмила Рудницька.

Отець Маркіян Шашкевич завжди залишатиметься будителем Галичини. Він і сьогодні говорить, навчає, просить нас любити свою мову, народ, берегти свою віру, боронити все українське. Як і колись, закликає взятися за руки, обійнятися серцями і совісно працювати на своєму місці, розбудовуючи Церкву й Україну.

Уляна ТИМЧУК

"Не згасайте, ясні зорі..."

Не згасайте, ясні зорі Маркіянових віршів,
Що освітлюють дорогу для зболілої душі.

Не згасайте, ясні зорі Маркіянових очей...
Скільки сліз вони пролили серед темряви ночей!

І Підлисся, і колодязь, і дуби минулих літ
Колихали, окриляли Маркіяна серця світ.

Як жаринка, як багаття, як вогонь, що все дола,
Так у серці Україна, ніби піснею, жила.

Слово правди – меч вогненний – проти кривди і ганьби
Він підняв як пастир ревний, як співець Галичини:

"Мужньо мову бороніте, пісню мамину любіть,
В злагоді завжди живіте – мій батьківський заповіт!
Скарб святий – дуби, криниця і калина край вікна,
Рідна мова, мов зірниця, і зажурена верба..."

Не згасайте, ясні зорі Маркіянових віршів,
Бо СВЯТЕ вони говорять до зболілої душі!..

СПОВІДЬ

о.Йосиф БУДАЙ, ЧСВВ

Говорити чи писати про сповідь нелегко. Це дуже делікатна і особиста дія людини. Знаємо, що є багато книг, повчань, як правильно сповідатися. Відомим є повчання св. Альфонса Ліґуорі. Сучасні автори висвітлюють тему сповіді зі сторони психології або психотерапії.

Сповідь є важливим засобом не тільки очищення серця і душі від гріхів, а й поглиблення духовного життя у Божій ласці. Тому тут багато залежить як від каянника (грішника), так і від священика.

Після розпаду Радянського Союзу, коли наша Церква отримала свободу, а храмів у Львові було ще порівняно мало, доводилось мені, особливо в час Великого Посту, сповідати по 12-16 годин щодня. Довгі черги каянників якось психологічно тиснули на священика, хотілось усіх висповідати, тому часу для кожного зокрема виділялось небагато. Якось, пригадую, навіть рахував, скільки за день висповідаю, було одного разу й 305 осіб.

Можливо, значення сповіді як великого засобу до святості глибше збагнув у часі Великого Посту 2006 року, коли перебував у Добромильському монастирі. В кінці Посту людей ще не висповіданих було мало і кожному я міг відвести доволі часу, щоб не тільки почути чи "витягнути" гріх, але більше прояснити, заохотити до глибшого духовного життя. І бачив, як на моїх очах люди "вбирали" в себе сказане мною, і сипалися питання, як ту чи іншу трудність їхнього життя розв'язати, висловлювались прохання про допомогу у вирішенні різних проблем. Врешті, і я був щасливий (хоча й швидко виснажився), і каянник виявляв бажання змінити своє життя. Це справді щасливі хвилини для обох!

Аж тепер збагнув, як хтось розповідав, що при якомусь монастирі перед одним священиком неспішно висповідався з кожного гріха за все життя.

Коли хтось часто сповідається (щотижня, щомісяця), то, звичайно, говорить про багато помилок, недосконалостей і гріхів. Хто сповідається раз у рік, "грубші" гріхи скаже, а деколи і затаїть. Ну, а хто приходить до сповіді раз у 20 чи 50 років, то перші його слова: "Я гріха не маю: не вбив, не вкрав". Раніше це мене виводило з рівноваги, я доказував, сварив, нервувався. Та пізніше зрозумів, що хто часто сповідається, той більше стежить за собою, своєю поведінкою, своїми помилками, недосконалостями, а хто рідко – про це менше думає.

Часто люди, також ті, що часто сповідаються, головні гріхи ставлять на друге місце, а менші вважають головними. Тобто більшу увагу звертають на другорядне, а головного не бачать. Наприклад, сповідаються, що пропустили молитву чи піст порушили, або не пішли на Службу Божу, бо чулися недобре. А коли запитаєш, які їхні відносини з людьми (рідними чи колегами на роботі), то виявляється, що тут набагато більше зла: гніву, ненависті, осуду. То що важливіше – з'їсти ложку сметани чи не мати любові до людей? Христос виразно сказав, що "не те оскверняє людину, що входить до неї, а те, що з уст людини виходить: очорнення, ненависть, гнів…".

Дуже добре, коли хтось сповідається і найперше визнає головне: "Я дуже гордий", "Маю мало любові до інших" і т. ін. Хоча, звичайно, найкраще виконувати увесь Закон. Слід остерігатися і великих гріхів, і найменших прогрішень: і любов зберегти, і в молитві чи в пості бути вірним.

Сповідь, як я вже згадував, сильно допомагає нам в дорозі до святості. Якщо хтось сповідається раз у рік, то може легко допуститися і великих гріхів, бо у свідомості є думка, що якось буде: прийде піст і висповідається, до Великодня ще далеко, отож, можна грішити скільки хочеш. Коли ж хтось сповідається щотижня чи щомісяця, то вже думає: згрішити чи ні, бо вже стільки разів обіцяв собі, священикові і Богові, що не буде, наприклад, читати розпусні газети і книжки чи дивитися нічні фільми, і так з іншими гріхами.

Пригадую, що був час, коли я сповідався тричі на день. Хотів, щоб навіть плям від малих гріхів не залишалося на душі.

Деякі люди бояться йти до сповіді, тому що довший час не сповідалися або мають за собою важкі гріхи. Святе Письмо дуже детально описує подію, як Ісус гостював у домі одного Симона, і було багато гостей; аж тут прийшла одна жінка – велика грішниця, яка, впавши до ніг Ісуса, дуже плакала, каялася у своїх гріхах так, що сльозами обмивала ноги Ісуса і своїм волоссям обтирала їх. Як Ісус поставився до цієї жінки? З великою любов'ю вказав присутнім на неї, щоб брали приклад у покаянні і наверненні з грішного життя. "Більша радість на небі з одного грішника, що кається, ніж з дев'ятдесятьох дев'ятьох, що не потребують покаяння". А яка гарна притча про блудного сина!

Був одного разу і я свідком навернення сучасної "Марії Магдалини". Це був початок 90-х років. Приїхала на екскурсію до Львова "дівчина" з глибокої Росії. Це було в час Великого Посту. Відвідувала численні храми, в яких бачила великі черги до сповіді. Це так на неї вплинуло, що вирішила і вона вперше в житті посповідатися. Дякую Богові, що тим щасливим священиком був я. Час був вечірній. Як вона сповідалася! Доки буду жити, не забуду. Як вона каялася, плакала! Я не міг її заспокоїти. Все небо споглядало на навернення блудної доньки. Якщо я чув себе на сьомому небі, то який же радий був наш Отець Небесний!

А прийде до сповіді такий собі праведник, який щороку зі звички сповідається, і так боляче на серці, коли не бачиш у ньому найменшого жалю за гріхи і бажання змінити своє життя. Краще би не приходив, бо ніякі слова священика, який спонукає його до навернення, не приносять успіху. Це не сповідь, а тільки ще один гріх святотатства, поповнений перед Богом. Чи Богові такі сповіді потрібні?

Мені здається, що батьки і родина не повинні змушувати, заставляти когось іти до сповіді. Як уже сповідатися, то сповідатися; як каятись, то каятись. Бачила св. Тереза Авільська у видінні, як чисельно летять до пекла ті душі, які сповідалися, але недобре. Потрібно, щоб людина свідомо, добровільно і щиро це робила. Інколи потрібно всією родиною багато молитов до Господа і до Богородиці прошепотіти, щоб випросити ласку каяття для блудного сина чи доньки. Нехай ця сповідь буде в пізнішому часі, але з щирого розкаяного серця. Таких каянників хоче Господь!

Дехто відмовляється від частої сповіді, мотивуючи тим, що все одно після неї через людську слабосильність впадаємо в гріхи: "Чого буду йти до сповіді, якщо завтра знову можу згрішити?". Так воно, і не так… Можна таку людину запитати: "Для чого тоді часто, наприклад, прати сорочку, коли знову за кілька днів вона забрудниться? Вистачить один раз у рік її випрати". Чи не дивно, якби так хтось робив? Так само є з нашою душею. Ми немічні, грішні, недосконалі, але йдемо до сповіді часто, щоб змити цей грішний бруд з наших душ. І як дехто щодня миє своє тіло, так ревний християнин часто миє свою душу в св. Тайні Сповіді.

Добре для нас прийняти не тільки душ, але й час від часу піти в сауну. А такою духовною сауною є загальна, генеральна сповідь з цілого життя. Як тоді, коли людина добре пропариться, віником ще себе поб'є, то всі шлаки, жири вийдуть, і тіло легко дихає; так і загальні сповіді з цілого життя корисні для здоров'я душі. Кожний із нас з роками мудріє і, аналізуючи прожите життя, краще бачить зроблені помилки. І через цю призму духовного зросту тепер краще розуміємо суть людського життя. Коли стаємо самі батьками, більше розуміємо наших батьків…

Часто вже в пізнішому віці усвідомлюємо свої дитячі і юнацькі гріхи. Тому сповідь з цілого життя варто деколи відбути, щоб перепросити Господа за те, в чому раніше не до кінця розкаялися. Часто згадую свій гріх і в душі гірко картаю себе, що коли малим хлопцем грав у футбол зі своїм братом, який був інвалідом, то різними способами хотів у нього виграти. Бувало, то ногу підставлю, то штовхну його. Він впаде, а я тішуся, що виграв

10:0. Тепер, звичайно, не зробив би цього… А як часто починаємо любити наших батьків чи друзів, коли їх уже між нами немає?..

Отець Піо, італійський стигматик, постійно тримав у руці хустинку і в сповідальниці часто витирав свої сльози. Коли його питали, чому він плаче, то відповідав: "Тому, що люди грішать і не плачуть, я мушу за них перепрошувати Бога". Звичайно, щире розкаяння, дар сліз – це велика Божа ласка. Одного разу ночував у монастирі св. Онуфрія о. Олександр Королюк з міста Луцька. Розповідав, що небагато має парафіян, близько двадцяти, у великі свята, може, сорок. Та велике серце, повне любові, має цей пастир: "Найголовніше, що хочу вкласти своїм овечкам в душу, – щоб любили одні одних і всіх людей". А потім, при кінці розмови, розповів, що коли молиться, то постійно сльози течуть з очей. Я йому по-доброму позаздрив. І справді, ці сльози любові й покаяння так очистили його серце, що розмовляти з ним – це щастя.

Одним людям Господь дарує свої ласки, дари; інші ж з великими зусиллями доробляються духовних скарбів. Він як люблячий Батько хоче всім добра і правдивого щастя. Не засмучуймо його нашими гріхами. А як зашпортаємося і впадемо в калюжу гріха, то якомога швидше піднімаймося, очищуймо себе і з новими силами прямуймо вузькою доріжкою до Божого Царства.

НЕЗВИЧНЕ ПРОХАННЯ ДО СВЯТОГО МИКОЛАЯ

Ярина ЯРКО

Андрієва дружина померла. Лікарі не змогли встановити причини раптової смерті. Він залишився з трирічною Улянкою. Протягом довжелезного року Андрій навіть і думки не припускав, що міг би коли-небудь пов'язати своє життя з іншою жінкою. Він жив лише для Улянки, і йому здавалося, що удвох вони є дуже щасливими, навіть у такому горі. Він робив усе для того, аби дівчинка не відчувала нестачі материнського тепла.

Від самісінького ранку Уляна чекала на Святого Миколая, котрий щороку розмовляв з дітьми у холі величезного торговельного центру. Бо дуже хотіла бути першою в черзі...

– Тату, прокидайся швидше, – Улянка шарпала Андрія за руку. – Ми запізнимося.

– Уляно, ще до відкриття універмагу дві години. Дай поспати, маленька.

– Але ж, тату, це так важливо. Я мушу бути першою в черзі до Святого Миколая.

Андрій, звичайно, й гадки не мав, що саме цього разу вигадала його найдорожча крихітка. Бо ще від літа казала, що обов'язково мусить зустрітися з Миколаєм, а він обов'язково повинен виконати її бажання.

У великому універмазі щороку за кілька днів перед 19 грудня хтось із працівників магазину переодягається у Святого Миколая і розпитує дітей, чи слухняні, що хотіли би знайти під подушкою. Батьки, як правило, підслуховують, а пізніше виконують (якщо є така можливість) забаганки своїх чад.

Пунктуально о 9.00 відчинили широченні двері універмагу, і Улянка потягнула Андрія до ялинки. Високий фотель вже стояв, а Миколая ще не було.

– Крім нас на Миколая ніхто не чекав, – згадує Андрій. – Але Уляна не зрушила з місця. Святий Миколай з'явився лише близько одинадцятої. За нами відразу вишикувалася чималенька черга.

Миколай вигідно розсівся в кріслі і махнув рукою Улянці. Вона підбігла, сама видряпалася Миколаєві на коліна.

– Що б ти хотіла, дитинко, отримати від Миколая?

– Хочу просити тільки про одне. Якщо виконаєш моє прохання, то обіцяю до кінця життя бути чемною. Чи можеш мені подарувати нову маму? Будь ласка...Прошу...

Андрій відчував, що сльози от-от бризнуть з очей.

– Я хотів забрати Улянку, – розповідає далі Андрій, але Миколай затримав мене. Він перепитав в Улянки, де її мама. Дівчинка розплакалася і розповіла, що у неї вже цілий рік нема мами, – вона на небі з ангелами.

Голубі очі Миколая теж стали вологими. Він притулив до себе Улянку і поцілував її в чоло.

– Мила дитинко, –сказав він. – Це не є просте прохання, навіть для Святого Миколая. Але я обіцяю, що зроблю все, аби його виконати. Але ще треба трохи почекати.

– Добре. Дякую. Я почекаю Але не забудь, Миколаю!

Улянка зіскочила з колін Святого Миколая і підбігла до Андрія.

– Ходімо, тату. Миколай обіцяв допомогти.

Тієї ночі Андрій довго не міг заснути. Тягар каменем душив серце. Він не уявляв собі, як в його житті з'явиться інша жінка. Можливо, колись, але ще не зараз...

Його дружина, Марія, померла раптово, коли Уляні було три роки. Вони були щасливим подружжям. Одного разу, коли Андрій з Улянною бавилися вдома, Марія вийшла до магазину. У черзі до каси раптом впала і вже не опритомніла. Лікарі пізніше сказали, що то серце... Але зауважили, що смерть була легкою.

Час лікує рани, і через рік вони вже адаптувалися до ситуації, звикли, що з ними нема Марії. Улянкою займалася мама Андрія. Вона дуже любила внучку і, відповідно, пестила її. Лише тепер Андрій зрозумів, що Уляні цього замало. Батько і бабуся – дуже важливі люди у її житті, але вона потребувала ще когось.

– Що я мав робити? Також просити Святого Миколая, щоб «подарував» мені дружину? – згадує Андрій.

Тиждень минув швидко, і в суботу тато з донею пішли на ковзанку. Там було ще мало людей. Але збоку на лавці сиділа висока худорлява блондинка і взувала ковзани. А за хвилину вона вже була на ковзанці і «наїжджала» такі складні піруети, що аж дух запирало. Улянка спостерігала з розкритим ротом. А потім видала:

– Але ж ви гарно їздите. Я б теж так хотіла.

– Але ж ти також добре їздиш, – відповіла білявка.

– Справді? – втішилася Уляна. – Як ви називаєтеся?

– Мене звати Людмилою, а тебе?

– А мене – Уляна А це мій тато. Називається Андрій.

– Дуже приємно – відповіла блондинка Людмила і простягнула Андрієві свою теплу руку.

– А ми після ковзанки ідемо на піцу, – не вгавала Уляна. – Підете з нами?

Андрій почервонів і хотів дещо остудити доньчин запал. Та незнайомка випередила його:

– Вважаю, що це прекрасна ідея. Тільки не знаю, чи твій тато думає так само, як ти?

– Так, так, – пробурмотів Андрій. А за годину вони троє, як добрі друзі, йшли у піцерію. Коли сиділи за столиком, Андрій зауважив, що Улянка дуже сподобала собі Людмилу.

– Ви, випадково, не були в універмазі на зустрічі зі Святим Миколаєм? – запитала мала несподівано.

– Так, була!

– І що, Ви теж щось просили у Миколая? – не вгавала дитина.

Людмила розповіла, що працює у тому універмазі. А дівчинку вона запам'ятала, бо дуже довго стояла Уляна в черзі.

– Людмила і Уляна розмовляли між собою, ніби знайомі давно, – розповідає далі Андрій. – На мене не звертали жодної уваги, ніби мене там нема. А коли ми повернулися додому, Уляна втомила мене розмовами про свою нову приятельку – тьотю Люду. І я змушений був дати слово, що ми ще колись зустрінемося.

Отож зателефонував в універмаг. Відрекомендувався і запитав, чи могли б ми всі втрьох ще раз відвідати ковзанку. Уляна стрибала від радості.

...Після ковзанки вони пішли на ялинковий базар, де вибрали найгарніше дерево. Якось так, між іншим, Андрій запросив Людмилу додому на обід.

Він був впевнений, що його мама не матиме нічого проти. І справді, обід минув у теплій атмосфері. Потім Людмила бавилася ще зо дві години з

Улянкою. Коли Улянка пішла спати, Андрій зробив кави і відкоркував пляшку вина…

...Людмилу спіткало в житті розчарування: її наречений за тиждень перед весіллям «освідчився», що кохає іншу. І з цього часу вона не може повірити жодному чоловікові. Андрій розповів, як померла його Марія. Навіть не зауважили, як минула ніч... І тоді мама Андрія підказала, що «нічна гостя» може переночувати у вітальні на дивані. Вранці Андрія розбудив приємний запах, що аж лоскотав у носі. Коли зайшов на кухню, був здивований: Людмила з донькою готували сніданок. Вперше після смерті Марії він звернув увагу на іншу жінку – щось ніби защеміло у серці...

Після сніданку вони троє гуляли в парку, а потім знову разом обідали. Увечері Андрій відпровадив Людмилу додому, і йому так захотілося її поцілувати. Бажання перемогло сором, і він таки зробив це.

– Вибач. Ти така чудова, – видушив зі себе, коли вона його холодно, але делікатно відіпхнула...

Святий вечір і Різдво теж відсвяткували разом. Потім зустрічалися усе частіше, вже не задля малої Улянки. Минуло ще кілька місяців, і після чергової романтичної вечері вони залишилися тільки вдвох...

Лише через рік Андрій зрозумів: те, що відчуває до Людмили, це щось більше, ніж симпатія. Він думав про неї і мріяв, як було би добре, щоби зранку прокидатися поруч із Людмилою.

– Я врешті зрозумів, що кохаю Людмилу до безтями, і що саме на таку жінку чекав. Ще велике значення мало те, що Людмила дуже полюбила мою Улянку.

Одного дня Андрій подзвонив у двері. Людмила відчинила. Запросила увійти. Він зізнався, що дуже закоханий і просить Людмилу, щоб вийшла за нього заміж.

– Я мушу тобі щось розповісти, – Людмила сором'язливо опустила очі.

«Щось, мабуть, приховує від мене», – мало не зойкнув Андрій.

– Це я тоді була Святим Миколаєм.

Андрій вибухнув сміхом.

– Не смійся. Це правда. Тоді, коли ти прийшов з донькою в універмаг, я була у ролі Миколая. Особа, яку запросили, не з'явилася. Я вмію говорити «чоловічим» голосом. От і вбрала його костюм. Я запам'ятала твою донечку, її найзаповітніше бажання і сльози в твоїх очах. Звичайно, я не сподівалася, що колись з нею ще зустрінуся, і зовсім не мала наміру вас двох розшукувати. Але доля розпорядилася по-іншому... Ну, скажи хоч щось.

Андрій не міг нічого сказати, бо сміявся щиро і вперше за якийсь час – від щастя. Нарешті витиснув зі себе:

– Доля? Яка там доля? Я тепер вірю в те, що на світі є Святий Миколай.

У неділю вони запросили друзів до ресторану на святковий обід з нагоди заручин. Ніколи Андрій його не забуде: тоді всім розповів, що навесні поберуться. Найбільше раділа Улянка. Вони з донькою знали, що Людмила їм ніколи не замінить Марії. Однак вони переконані, що в їхніх серцях ще залишилося багато місця на любов до жінки, яку подарував їм Святий Миколай. ■

Газета «Львівська реклама»

МАТИ І ДОЧКА

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

Якось у Вінницькій травматологічній лікарні під час процедур мені довелось порозмовляти з дівчиною, яка також проходила курс лікування. Її звали Надією, і в неї боліли ноги. Від перестуди вона страждала на суглоби колін.

Коли підійшла санітарка, почала дорікати:

– Така молода, а вже простудила коліна. От те-

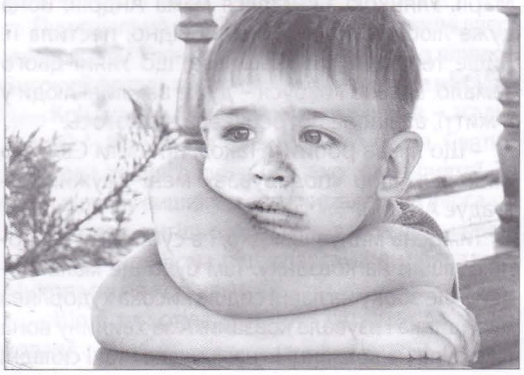

пер молодь: вдягаються по моді, а потім лікуй їх. Немає на вас доброї нагайки. Де ж ваші батьки?

Дівчина мовчала і не знала, що відповісти старшій жінці, яка ставила електрофорез їй на коліна. І тільки коли санітарка вийшла з відділення, почала мені жалітись: я грів ногу після операції поруч.

– Дивуються люди з мого здоров'я, а що я можу зробити, коли мене ноги болять? А винна в цьому моя мати. Через неї я сюди попала. Дякую Богові, що в мене добрий батько. Завіз мене сюди, щоб якось підлікувати.

– А чому ти так проти своєї матері налаштована, та ж у тебе вона одна? – запитав я дівчину.

– Тому що у всіх матері як матері, а в мене не мати, а одне горе.

– Мабуть, тяжко хворіє…

– Не те слово. Як вам сказати? Моя мама – нещасна п'яничка. П'є безпробудно і ще б'ється. Батька трохи боїться, то до мене чіпляється. Коли я вже бачу, що в неї поганий настрій, то стараюся втекти до сусідів чи до подружок. І тільки коли з роботи прийде батько, повертаюся додому. Він дуже мене любить і захищає. Тоді мама плаче, кричить, а потім лягає спати. Люди дивуються, як ми її витримуємо. Як добре виспиться і відлежиться, то знову шукає, що продати, щоб похмелитися. З дому виносить, що попадеться: ковдри, покривала, одежу… Були випадки: мама винесе щось з дому, а батько взнає де ці речі, то забирає назад. Ви, може, не повірите, але я не маю чим вкритись, коли засинаю вночі. На себе щось накину: куртку, куфайку чи старе пальто, – і сплю поки не пробуджусь від холоду, бо все це покриття злазить з мене. От і простудила ноги, а тепер потрібно лікувати їх.

– Розкажи це все санітарці, щоб тобі більше не дорікала, – звернувся я зі співчуттям до дівчини, та вона провадила далі:

– Що їй розказувати… Думаєте, хтось повірить мені? Це я вам тільки розказую, бо бачу, що розумієте мене. Я вірую в Бога і знаю, що Він мене оздоровить. Я тільки Бога завжди прошу, щоб мене не покидав. Бо лише Бог мені завжди допомагає. Ви правду кажете.

– Молитву «Отче наш» знаєш?

– Трохи знаю. Мене колись навчила молитися бабуся. Вона померла. А знаєте, чому померла?

Я мовчав, а Надія тут же відповідає:

– Та через мою маму. Вона просила її, сварила, молилась Богові, але нічого не допомагало. Одного разу, як прийшла моя мама розхристана, бабуся схопилась за серце, застогнала і померла на моїх очах. А їй хоч би що. Коли хоронили, навіть на цвинтар не ходила: все проспала. А потім сварилася з нами, чому її не розбудили. Ось така наша сім'я. Вам, мабуть, здається, що я вже велика, а я всього-на-всього в шостому класі навчаюсь. А знаєте чому? Бо всі мізки мені мама з голови повибивала. Тепер пам'яті не маю. Все я розумію, що розказують вчителі, але не можу запам'ятати. Та звідки ця пам'ять візьметься, коли вона прийшла п'яна, схопила шнур від праски і давай мене шмагати де попало? А одного разу била сковородою таки по голові так, що я впала, а вона ще й копала мене. Добре, що батько надійшов з роботи і усмирив її, а мене підняв і почав заспокоювати. Я стала заїкатись і всіх боялась. Вчителі про це в школі знали і навіть хотіли мене відправити в інтернат, але мама завжди прийде до школи, виплачеться перед ними і каже їм, що й пальцем мене не рухає. Про те, що мене мама так била, я нікому не розказувала, бо соромно таке говорити про свій дім. Але коли я підросту і наберусь сили, то їй за все віддячусь. Так її поб'ю, що й не опам'ятається.

– Хіба можна таке робити? Та це тяжкий гріх. А ти кажеш, що віруєш у Бога, – перервав я розповідь дівчини.

– Ви – священик, тому говорите, що я повинна боятись гріха. А вона хіба ні? Ось минулого року на Святого Миколая хрещена мати купила мені на гуманітарці тепленьку курточку на кожушку. Я так зраділа, що нарешті не буду взимку мерзнути. Та моя мама ще до Різдва Господнього продала цю курточку, і я не мала в чому ходити з колядниками. А оці чобітки моя далека родичка купила. Вранці встаю, а моїх чобітків немає. Я до школи не пішла, а батько у неї на базарі відібрав ці чобітки, бо ще не встигла їх продати. Добре, що батько відразу зрозумів, у чому річ, а то залишилась би на цілу зиму без взуття. Я так зраділа з цього. То як по-вашому, це справедливо, що їй все дозволено, а я маю мовчати? Якщо її Бог не карає, то я її мушу покарати.

До нас підійшла санітарка, щоб зняти електрофорезні подушки. Слухаючи цю розмову, сказала щиро до дівчини:

– Мама є мамою, а ти набирайся розуму і не йди дорогою, якою вона йде. Світ не без добрих людей, і тобі допоможуть. Тільки не зв'язуйся з розбещеними хлопцями і дівчатами, щоб тебе не звели до такого стану, в якому знаходиться твоя мати.

Коли ми вийшли з процедур, я їй тихенько сказав:

– Але ж мати в тебе одна. А може вона такою колись не була, як ти зараз думаєш. І вона також вірує в Бога. Але щось сталося з нею… Що саме – цього ніхто не знає.

Ці слова так зворушили мою співбесідницю, що вона тут же попросила:

– На вашу думку, як я підросту, що маю робити з мамою, як поступати?

Ми сіли на стільчики, і я почав дівчину катехизувати. Вона дуже уважно слухала і кожне слово немовби ковтала, стараючись запам'ятати все, що я їй говорив. На жаль, відразу не можна було всього розказати.

– Не зважаючи на те, що ти розказувала так докладно про свою маму, пам'ятай про Милосердя Боже до неї. Пам'ятай і про Матір Божу, яка для тебе є також матір'ю. Вона любить тебе і твою маму, хоч мама й лиха до тебе. Мати тебе народила, кормила тебе своїми грудьми. Може, не одну ніч недоспала. Дала тобі життя, яке Господь Бог дарував. Ти підростаєш і набираєшся розуму. Мати потребуватиме твоєї підтримки. І ти це повинна зробити. А Бог тобі дасть велику нагороду. Молися за себе і за свою матір. Бог вислухає тебе, і будеш щасливою в Бозі. Не можемо нікого проклинати, а тим більше батьків. Також Бог забороняє дітям бити батьків, а батькам – дітей. Він хоче, щоб ти була доброю дитиною. Тож, Надійко, вибирай добру дорогу в житті.

– О, якби це все, що виговорите мені, почула мама. А то вона вранці встане й одразу йде до сусідів, навіть не перехреститься, не помолиться. В нас у селі майже всі п'ють горілку – як чоловіки, так і жінки, а церкви немає. Колись за горілку сварили, карали, а тепер кожний що хоче, те і робить. Може, це правда, бо хто нас вчить, як ми повинні поводитись? Горілка, телевізор, сварки, лайка – все це є на кожному кроці. У нас сусідка померла, то мама на цілий тиждень запила. Але я вам скажу правду, отче. Я перед Богом дала слово, що горілки в рот не візьму. Це нічого, що в мене пам'яті немає до науки, зате я зможу працювати. У нас в районі є ліцей, де навчаються швачки. Мені дуже подобається шити плаття чи іншу одежу, вишивати. Я про це вже батькові говорила, і він погодився. Він також хоче, щоб я була кравчинею. А про маму… Я не знаю… Її вже ніхто не виправить. Але я їй подзвоню, щоб вона до мене приїхала, а ви з нею добре поговоріть. А вона така, що приїде. Тільки не говоріть їй про те, що я вам розказувала.

Через два дні до лікарні на відвідини дочки приїхала її мати. Дівчина попросила мене поговорити з нею. Ми троє в коридорі сіли на диванні, і між нами зав'язалася щира розмова. Мати Надії розповідала про важкі теперішні часи: немає роботи, а грошей потрібно не тільки на прожиття, а ще й на лікування. Надія ж говорила про те, як її лікують лікарі, що їй стає краще з кожним днем.

– У вас гарна дитина, дуже розумна. Шануйте Надійку, щоб вона стала для вас доброю помічницею у житті, щоб її радість була вашою радістю. Найбільшим лихом у сім'ї є алкоголь. Ваша дитина говорить про доброго батька і вас хвалить. Тільки оця звичка випити чарку все зводить нанівець.

– Ні, ні, я не п'ю багато горілки. От сьогодні мене вгостили. Щось болить у мене всередині. Вип'ю – стає легше. А так вона добра дитина, – говорила стурбовано жінка, – тільки деколи непокірлива, тож доводиться…

Довго я з нею говорив, а потім вона навіть просила помолитись над нею.

– Бути матір'ю – це велика честь перед Богом, але й велика відповідальність. Життя наше

коротке, і за кожний наш вчинок будемо мати нагороду, або будемо осуджені.

Врешті моя співрозмовниця розплакалась:

– Я щиро признаюсь вам, отче: від вас я почула вперше добре слово. В нас у селі на мене дивляться як на п'яничку, насміхаються з мене, а говорять тільки з лайкою. З цього всього мені остається знову напитись, та й тільки… Одного разу зустрів мене батюшка, змішав з болотом, то до кого ж мені йти? Я нікому не потрібна. Це правда, що часом свою злість я зганяла на дитині. Грішниця я велика. А може, у нас виникає в хаті часто такий гармидер, бо хата наша не освячена.

Тоді я почав згідно з християнською мораллю їй пояснювати:

– Освячення хати вам не допоможе, якщо не зміните свого життя. А для того, щоб змінити життя, треба повернутись лицем до Господа Бога, полюбити його всім серцем і душею, полюбити своїх ближніх, а найперше полюбіть свою дочку. Вона у вас єдина. Знайдіть між собою порозуміння. Шануйте одне одного. У ваших намаганнях вам допоможе Господь Бог через добрих людей. А їх багато довкола: родичі, сусіди, знайомі. Вони вам допоможуть. Легко можна себе погубити, але віднайти себе у цьому світі без Бога неможливо.

– І ти, Надійко, допоможи своїй мамі. Вона у тебе також одна. Шануй її, то будеш щаслива у житті. Твоя мама прийшла, щоб тебе відвідати. Ніхто не прийшов до тебе, а мати прийшла. Господь каже нам у четвертій заповіді: «Шануй батька свого і матір свою, і добре тобі буде, і довго будеш жити». Бог каже не просто любити, а шанувати батьків. Можливо, і твоя мама Галина зміниться і не випиватиме.

– Правду кажете, отче, – відповіла Галина. – Дай вам Боже здоров'я за добре слово! Як видужаєте, то обов'язково заїдьте у наше село. Будемо Вам раді, і заодно освятите нашу хату. А зараз ще помоліться наді мною, щоб Господь Бог перемінив мене, щоб ніхто на мене не показував пальцем. Хочу жити з Богом, бо дуже мені важко. Іноді жити не хочеться, і всякі думки в голові маячать. Все розумію, але зарадити собі нічим не можу. Мені здається, що всі люди настроєні проти мене, тому деколи у мене проявляється така злоба.

Після молитви ми розійшлися, а через кілька днів Надійка, підлікувавшись, також залишила лікарню.

З того часу минуло сім років. Одного разу в трамваї у Вінниці до мене підійшла дівчина, кажучи сором'язливо:

– Ви мене не впізнали? Пам'ятаєте, як ми приймали процедури в лікарні?

– Це ти, Надійко? Ми приймали електрофорез, пам'ятаю. Ти вже стала дорослою. Як твоє здоров'я?

– Дякую Богові, добре.

– А як з роботою?

– З роботою було важко, але я вчилася на курсах крою і шиття, і тепер допомагаю одній жінці з ательє, так що я задоволена.

– А як мати твоя?

– Отче, після того, як вона була в лікарні і ви з нею поговорили, мама змінилась. Це вам правду кажу. Вже так не лається і менше випиває, але захворіла на цироз печінки, то зараз лікується. Я їй допомагаю, скільки можу. Адже ж вона, як ви говорили ще тоді, у мене єдина. Пообіцяла всім: як видужає, вже не питиме. А ваше здоров'ячко? Не болить нога?

– Ні, не болить, а здоров'я, як у всіх людей. Тепер всі люди жаліються на здоров'я, і я не виняток. Передавай матері поздоровлення. Моліться, і я також буду пам'ятати про вас. Щасти вам Боже. Бажаю тобі всього найкращого…– виходячи з трамваю, я ще раз побажав Божого благословення для Надії та її родини.

***

Роздумуючи над написаним, не можна оминути проблеми алкоголю в Україні, а особливо в селі, де він завдає великої шкоди. Великих старань тут доклав блаженної пам'яті митрополит Йосиф Сембратович. Минає 135 років, як він послання проти алкоголізму «Про велике достоїнство чоловіка». Цей лист можна вважати початком нового економічного розвитку українців у Галичині, бо із тверезістю покращувався добробут населення. Тож нині як духовенство, так і миряни повинні зважити, яке зло алкоголь приносить суспільству, і повести рішучу боротьбу з ним. Надіймося на Божу допомогу. Просімо, і дасться нам.

КРОСВОРД

Підготувала Леся ШТИКАЛО

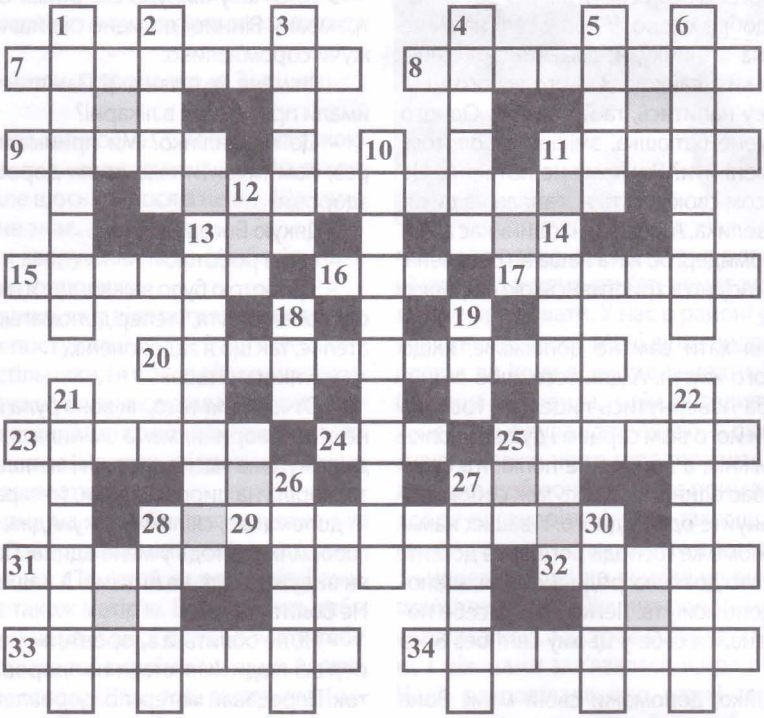

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 7. Той, хто відвідує святі місця. 8. Древньоруська назва міста Стамбула. 9. «В Єрусалимському храмі новина: Богу на службу прийшла дитина, невинна чиста, як та …, Пренепорочна Діва Марія». 11. Блаженний, якого беатифікував Папа Іван Павло II у Львові 2001 року, – Симеон … . 12. Європейська держава, звідки походить коріння Матері Терези, лауреата Нобелівської премії миру 1979 р., блаженної з жовтня 2003 р. 15. Один із семи дарів Святого Духа. 16. Співочий колектив, що виконує вокальні твори. 17. Столиця європейської держави. 20. Створення, заснування, підготовка чого-небудь. 23. «Прийми, о люба Ненько, цей віри наш серця дар. Хочемо Бога – Він наш …, хочемо Бога – Він наш Цар» (з пісні «О, спомагай нас»). 24. Місто у Вінницькій області, де знаходиться василіянський монастир. 25. Постійний представник Папи в іншій державі. 29. Ціна товару, зазначена у прейскуранті або на самому товарі. 31. Триярусний головний убір Римського Папи. 32. Найбільша ріка Франції 33. Назва пісні отця Й. Кишакевича «Радіє нині …». 34. Святий, автор пісні «Тебе, Бога, хвалимо».

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Свята, яку студенти, філософи, проповідники вшановують як свою небесну покровительку. 2. Що-небудь непередбачене, несподіване. 3. Автор кантати «Єднаймося» (слова Івана Франка) – … Стеценко. 4. Обласний центр України, колишня її столиця (1919-1934 рр.). 5. Геометричне тіло, що утворюється обертанням прямокутного трикутника навколо одного з катетів. 6. Добровільне визнання своєї провини. 10. Зараховування до числа святих. 13. Перерва між двома діями вистави, між відділами концерту. 14. Найменша кількість чого-небудь. 18. Синонім до слова «талант». 19. Низький чоловічий голос. 21. У Старому Завіті – титул легендарних прабатьків ізраїльського народу. 22. Християнське Богослужіння, що супроводжується співом. 26. … і Анна – батьки Пречистої Діви Марії. 27. Держава Центральної Америки, яку блаженний Папа Іван Павло II відвідав у 1983 році. 28. Та незбагненна, як пісні, … його будов. Бентежний дух Каменяра, що темряву зборов, і дому рідного тепло. Мій перший крок і спів, мої тривоги і любов – це все мій рідний Львів (Анна Канич «Мій любий Львів»). 30. Білий, як сніг, в пошані у всіх, до рота попав, там і пропав (загадка).

Відповіді на кросворд «БЛАЖЕННА СЕСТРА ЙОСАФАТА», опублікований у числі за листопад 2011 року:

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 2.Мир. 5.Комісар. 6.Віра. 7.Воля. 10.Знак. 11.Крок. 14.Сонце. 15.Ангел. 16.Аргентина.
ПО ВЕРТИКАЛІ: 1.Вибір. 3.Добро. 4.Народ. 8.Засновниця. 9.Провидіння. 12.Слово. 13.Хрест.

НОВІ ВИДАННЯ ВИДАВНИЦТВА «МІСІОНЕР»

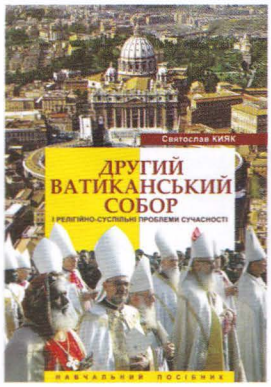

Святослав Кияк
ДРУГИЙ ВАТИКАНСЬКИЙ СОБОР І РЕЛІГІЙНО-СУСПІЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОСТІ
– Львів: Місіонер. – 304 с.

У посібнику, що відповідає програмі навчальної дисципліни «Другий Ватиканський собор в контексті суспільно-релігійних проблем сучасності» для студентів напряму підготовки «Філософія» ОКР «Магістр (спеціаліст) релігієзнавства», з сучасних наукових позицій аналізується Другий Ватиканський собор Католицької Церкви як XXI Вселенський собор Христової Церкви. Зокрема, розкривається місце цього собору в історії Вселенської церкви як екуменічного собору і досліджується історична ретроспектива становлення екуменічних ідей через аналіз попередніх Вселенських соборів, простежується на основі історичних документів передісторія і перебіг Другого Ватиканського собору, розкриваються його результати і підсумкові документи та їх вплив не лише на Католицьку Церкву, але й на увесь сучасний світ впродовж останніх п'ятдесяти років з його суспільними, соціальними й релігійними викликами та проблемами. Використовуючи найновіші публікації і документи Апостольської Столиці (міста-держави Ватикан), посібник переконливо ілюструє значення спадщини Другого Ватиканського собору для сучасності та для українського суспільно-релігійного сьогодення зокрема.
Навчальний посібник містить плани семінарських занять, тематику доповідей і рефератів, список рекомендованих джерел. Для студентів, аспірантів, науковців, викладачів вищих навчальних закладів, вчителів, богословів, усіх, кого цікавить проблема феномену християнської релігії та її вкладу, на прикладі Католицької церкви, у розв'язання важливих й складних суспільних і релігійних проблем сучасності.

Вл. Софрон Мудрий, ЧСВВ
ДУХОВНІ БЕСІДИ. Книга друга.
– Львів: Місіонер. – 136 с.

У «Духовних бесідах» владика Софрон Мудрий, ЧСВВ, говорить про основні засади християнського життя, про те, що основним рушієм на нашому шляху до Христа є правдива віра. Отож ми, християни, повинні зростати у вірі, в любові та надії, кріпитись у життєвих труднощах та пильно і беззастережно в усьому наслідувати Христа Господа.
Нехай ця книга стане нам путівником на шляху, яким ми простуємо до Царства Божого.

Вл. Софрон Мудрий, ЧСВВ
ДУХОВНІ БЕСІДИ. Книга третя.
– Львів: Місіонер. – 112 с.

Людина у своєму житті серед безлічі проблем, переживань та різних труднощів часто губить слід Христа, забуває про Божі чесноти і, таким чином, опиняється наодинці сама зі собою, серед боязні і страху перед невідомим. Владика Софрон Мудрий, ЧСВВ, у «Духовних бесідах» пригадує нам про Божі чесноти і дари, які ми маємо леліяти у своєму серці, щоб не загубитися на життєвому шляху, про те, які риси маємо виховувати у собі і чого понад усе прагнути. Тож «скріпімо себе сильною постановою жити Богом, Який завжди присутній у нас!»

З ПИТАНЬ ПРИДБАННЯ ЛІТЕРАТУРИ

звертатися за адресою:
вул. Б. Хмельницького, 40
м. Львів, 79019,
тел.: 0952602157, (032) 272-90-80
http: www.missioner.com.ua
redakzia@missioner.com.ua

УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

В КОЖНУ ХРИСТИЯНСЬКУ РОДИНУ

Християнський часопис «Місіонар» зможе стати для вас духовним приятелем, який допоможе зрости у Христовій вірі, збільшить у серці любов до Бога і ближніх та розрадить у хвилині смутку.

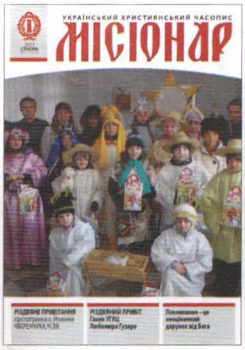

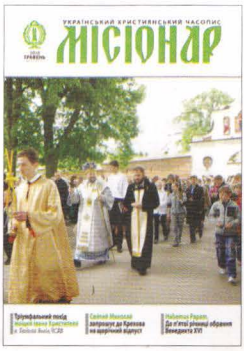

ЧАСОПИС «МІСІОНАР»
ви можете придбати

- **В редакції за адресою:**
  монастир св. Онуфрія,
  вул. Б. Хмельницького, 36, м. Львів, 79019
  тел/факс: (03-2) 272-46-94
- В будь-якому василіянському монастирі в Україні

Також можна передплатити в будь-якому поштовому відділенні України.

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС: 23959

Запрошуємо до співпраці отців парохів, провідників та членів Апостольства молитви, інших побожних організацій та згромаджень.

Читаючи та поширюючи часопис «Місіонар», кожний з нас прилучається до справи євангелізації згідно із закликом Ісуса Христа: «Ідіть вже по всьому світу і проповідуйте Євангелію всякому творінню» (Мк 16,15)